

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№ 237

ΕΥΤΥΧΙΟΜΕΝΟ ΤΟ 1943

Οι κομπάρσοι της ζωής

(Βραδύκι πρωτοχρονιάτικης παραμονής. Έκείνη μέρα στο σύγγραφο σπίτι με το φρεσκογιαλισμένο παρκέ, ταχτοποιεί μόνη της τα λουλούδια στα βάζα. Έκείνος την παρακολουθεί, μάλλον αψηχημένος.)

«Κε είν ν η (μετά την τακτοποίηση ενός βάζου, το τοποθετεί στη μέση της σερβάντ άπομακρύνεται λίγο και το καμαρώνει).— Έρρα... Πολύ όρρα...»

«Κε είν ν ος.—Πραγματικά, πολύ όρρα! Το σπίτι μας όλο άλλαξε όμν, σά νά το χτύπησε με το ραβδί της μιά άγαθή μάγισσα...»

«Κε είν ν η (χαμογελώντας με εύχαριότητα).—Κι' ή μάγισσα;»
«Κε είν ν ος.—Είσαι συ, φυσικά! Είσαι μάγισσα όμωσ με δύο όψεις! Μπορείς να κάνης τό ταπεινό μας διαμερίσμα παλατάκι του παραμυθιού, όπως μπορείς και να τό κρεμίσης σ' έρείπια...»

«Κε είν ν η.—Έλα, έλα... Άσε τη γκρίνια, χρονιάρα μέρα!...»

«Κε είν ν ος.—Τήν άφίνα... Άλλάς τε, σήμερα έχεις και την καλή σου όψη. (Της δείχνει κάτι παρασάδες, άφαιμένες στο τραπέζι.) Αυτά; Γιατί δέν τάδολας που θέλν;»

«Κε είν ν η.—Δέ χωράνε... Τά βάζα γεμίσανε... Όσες πρασινάδες χρειάστηκαν, τίς πήρα...»

«Κε είν ν ος.—Και τώρα, αυτές που περισέψανε δά πεταχότν νε, φυσικά, σ'α σκουπίδια...»

«Κε είν ν η.—Θά προτιμούσες ίσως να κατατεθούν στην Τράπεζα...»

«Κε είν ν ος.—Όχι... Ξέρω. Δά γίνεται τίποτε. Πάντως, έγω μελαγχολώ πάντα με την τύχη των κομπάρσων της ζωής...»

«Κε είν ν η (όπομονιτικά).—Βάω στοίχημα πώς έτοιμάζοσαι να μού ξεφουρνίσης καμμία καινούργια θεωρία...»

«Κε είν ν ος.—Η θεωρία είνε παλιά. Η ζωή, σάν ένα μεγάλο θεατρικό έργο, έχει τους πρωταγωνιστές και τους κομπάρσους της. Δέ θά σου μιλήσω για τους πρωταγωνιστές, γιατί τούς ξέρεις. Οι κομπάρσοι όμωσ είνε φουκαράδες κι' άξιολύτητοι...»

«Κε είν ν η.—Και ποιοί είνν αυτοί;»

«Κε είν ν ος.—Νά, τά γκαρσόνια που δέ θά γίνοντε ποτέ μπάιτ ντ' ότέλ, γιατί τούς λείπει ένα φράκο και μιά κάπως μεγαλύτερη εύλυγισία της σπονδυλικής στήλης μπροστά στον παρόεδν πελάτη. Οι κορσάτες που μελοδράμασ, που σπάνε στις πρόδές, γιατί νά εμφανιστούνε σά σύνολο μιά στυμούλα, ντυμένοι Αλγύπτιοι στην «Αίγνα» ή καλόγεροι στους «Αρχιτεργονιδάδες» της Νυρεμβέργης! Οι σφυκιάνν του κινηματογράφου, που παλεύοντε μίνες, ηγναυορόχοντα στο σπιντόντο όπο μουνητικά, με κρύο, με ζέστη, με βροχή, ύφιστανται καρτέριες, τά νούρα του ρεζισέρ και σπασάδοντα τά άπ' τά σαρώματα των προδολών, για νά εμφανισθούν όστερα μιά στυμούλα, όλοι μαζί, σά είκοσι μέτρα ταινίας... Οι κοπέλες στις γκαρνταρόμπες των κομμωτικών κέντρων, που δέν έχουν έπαφή με τον φανταστικό κόσμο παρά την ώρα που δίνον ένα νούμερο και την ώρα που έπιστρέφουν, ένα παλτό... Ύστερα, οι πρασινάδες των μπουκέτων, που τοποθετούνται για διακοσμηση του συνόλου, και συνήθως πετιούνται στους τεχνέδες των σκουπιδιών, προτού γκαρσονέψης της θαμνη πολυτέλειας του κρουαζιέρου δαζού της Βοημίας. Τά ερσάτα κορότα που γαρνιρόντε τό ψιπό, ό μαιντανός που γαρνιρέι τό ψάρι... Όλοι αυτοί, και άρκετο άλλοι άκόμα, είνε οι κομπάρσοι της ζωής. Αυτοί που είνε γραφτόι τους να ζήσουνε πάντα στο δεύτερο

πλάνο χωρίς όυτε την ικανότητα μά όυτε και τη διάθεσι να έπωμυθούν μεγαλόπτερος ρόλους... Δέ σέ συγκινεί ή τύχη τους;...»

«Κε είν ν η (κατάκληκτη).—Κν' όλα αυτά για λίγη πρασινάδα που περισέψε...»

«Κε είν ν ος.—Η πρασινάδα ήταν ή άφορη...»

«Κε είν ν η.—Μιά και τόφερε ή σούληση για πέσ μου κάτι: Ό άντρας, γενικά, τί είνε; Πρώτα-πρώτα ή κομπάρσος;»

«Κε είν ν ος (πολύ σοβαρά).—Κομπάρσος με έξωτερικά γνωρίσματα πρωταγωνιστού...»

«Κε είν ν η.—Άντε!...»

«Κε είν ν ος.—Θά πεισθής άμέσως. (Βγάζει ένα θελούδινο κοκατάκι άπ' τη τσέπη του, τό άνοίγει και της δείχνει ένα περιφύλο κολλίε.)

«Κε είν ν η (με τά μάτια της που λάμπουν).—Τί είνν αυτό;»

«Κε είν ν ος.—Ό πρωτοχρονιάτικος μπουναός σου!

«Κε είν ν η (κρεμίζεται σ'όν λαϊκό του, τον φιλάει δυνατά, ύστερα φορεί τό κολλίε και κυττά ζεταί όρα πολλή σ'όν καθρέφτη).—Τί όμορφο που είνε! Και τί καλός που είσαι! (Τόν ξαναφράζει. Στά χείλια του, σ'α μάγουλά του σ'α κολλάρο του, άποτυπώνονται σά σφραγίδες χαράς, τά κοκκινάδια της.)

«Κε είν ν ος (σ'αγά μελαγχολικά).—Έγώ είμαι καλός, όλλά εσύ θά τό φορέσης τό κολλίε και θά τονώσης την όμορφιά σου... Ποιος ξέρει αυτόν που φανερύει τά μαργαριτάρια του σ'α βάθη του Περαικού κόλπου, παλεύοντας με καρχιές και φτύνοντας αίμα όταν άνέβαινε σ'όν επιφάνεια; Ποιος ξέρει τον έργά που ξενύχτησε σκυφτός για νά έπεξεργασθί τά μαργαριτάρια και νά τά κάνει σύνολο ικανό να στολίσθ ένα τέτοιο λαϊκό; Ποιος ξέρει ακόμα τίς θυσίες πούκανε κάποιος άλλος ίσως για νά τ' άγοράση και να δώση λίγη πρωτοχρονιάτικη χαρά σ' ένα όρραόπλασμα που λατρεύει;... Έγώ βασά δέ λαμψής μαζί του! Θά δανειστής την αίγλη του, θά δανειστής την δίκη σου... Γιατί είσαι ή πρωταγωνίστρια...»

«Κε είν ν η.—Δέν ξέρω γιατί, όλλά μοιζήνται να κλάψω!...»

«Κε είν ν ος.—Είνν από χαρά... Έλα, ξαναφίλησέ με. Χρόνια πολλά... Εύτυχισμένος ό καινούργιος χρόνος...»

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ — της πρωτοχρονιάς

ΟΙ ΜΠΟΝΑΜΑΔΕ Σ
ΤΟΥ ΜΟΡΓΚΑΝ

Στή χώρα των πν άπιθάνων έκκεντρικότητων, την Άμερική, πολλών μεγάλες Τράπεζες συνήθιζον να δίνον στους υπαλλήλους των για μπουναμά, όχι μόνον σεβαστά χρηματικά ποσά, όλλά και τά πιο πρωτότυπα δώρα, όπως γαλοπούλες άρνιά, ραδιόφωνα, ποδήλατα κλπ. Αυτός όμωσ που είχε τό ρεκόρ της μπουναμαδικής βαθύπλουτος τραπεζίτης Μόργκαν.

Κάθε Πρωτοχρονιά, έπν σερβάν έτών, έδινε στους υπαλλήλους της Τραπεζής του... έκάτο τος έκάτο έπν τών μισθόν τους όλου του έτους!

Άπλάδι, ό υπάλληλος που έπαιρνε 5.000 δολάρια τό χρόνο, έπαιρνε άλλες 5000 δολάρια για μπουναμά!

Άπό τό 1910 δέ, αύξησε τόν μπουναμά σέ 200 %. Εύτυχής ό πάλληλοι τού Μόργκαν! Έπαιρναν σε μιά μέρα τους μισθούς που θά έκαναν δύο όλόκληρα χρόνια να πάρουν!

ΤΟ ΚΛΕΨΙΜΟ ΣΤΑ ΧΑΡΤΙΑ

Στην παλαιά έποχή τό κλέψιμο σ'α χαρτιά δέν έξαιρείτο άτίμια. Ό Βασιλεύς της Γαλλίας, Έορικός ό Δ' έκλεβε τά χαρτιά με μοναδική τέχνη τόν αντίπαλό του πλουσιώτατο τραπεζίτη Ζαμετ, και πολλές φορές κομπορρημονούσε γι' αυτό.

Τόν μάδισα πάλι σήμερα τόν γέρο Ζαμετ! Ξέλεγε, τριώνοντας τά χέρια του...

Μιά μέρα οι αλλοί για νά περάσουν τόν τραπέζι, τού έσπλησας καυχήθηκε ότι τόν έεγάρσε σ'α χαρτιά και τού έβούταξε 200 πιστώλες.

Τότε ό Ζαμετ άπάντησε άτάροχα:—

«Ό βασιλιάς μού άποδίδει τά ίσα. Με μόνη την διαφορά, ό τί είνε όλιγαρχικός, ενώ έγώ είμαι άρχότατος...»

Πράγματι, έτσι ήταν. Γιατί ό Ζαμετ είχε πλουτίσει χωρίς σ'όν ένοχή τού βασιλέως και κέρδιζε δανειζόντας με τεράστια τόκο τά διπλάσια άπ' όσα τού έκλεβε τό βασιλιάς σ'α χαρτιά.

Στην γαλλική Αδλή δέν έκλεβον μόνο οι άνδρες, όλλά και οι γυναίκες σ'α χαρτιά. Και μάλιστα με μιάν απαράμιλλη τέχνη.

Τά άδρά χερσάκια της κομψής Μπερνέρ είχαν μιά δεξιότητα που θά την ήλπιε και ό καλύτερος ταχυδακτυλουργός χαρτολόγης.

Κάποτε ή Μπερνέρ παίζοντας με τόν καρδινάλιο ντε Ροάν, τρελά έρωτευμένο μαζί της, άπήχησε για μιά στιγμή νά τριπλασιασθί ή «μίσση» του. Άλλά, ό καρδινάλιος που είχε γάσει πάρα πολλά έκείνο τό όράδυ χάνοντας την όπομνη του, της είπε:

—Κυρία μου, ή καρδιά σας άξίζει άσφαλώς έναν θησαυρό. Μη ζητάτε όμωσ προκαταβολικά τόν τόκο, γιατί ίσως χάσετε και τό κεφάλαιο...»

Και άπ' την ημέρα έκείνη ό καρδινάλιος έπαισε νά φλερτάρη με την γοητευτική κόμψισσα που έκμεταλλευόταν τόσο άρχημα τό αίσθημα του για νά τόν μαδά, κλέβοντας τον σ'α χαρτιά...!

άσφαλώς, είχε πάρα την έκδίκησίν του... Όταν ύστερα από όπεράνθρωπος προσπαθείς κατάβρωσαν νά απαλλάξουν την Έλλην άπ' τό σφιζιμό των ήταν πιά νεκρή.

Λίγες μέρες άργότερα ό Άντρέ Ριμπώ έφτυνε για πάντα άπ' την Σογκμελίνα, συντακομίζον τη Σογκμελίνα, Έλλην μέσα σ' έτας την όρρα! «Όσο για τόν Ντεννί, σ'α φέρετρο...»

Είπε στο κινέζικο σαλόνι, «Ό, δέν πειράζει. Άς περάση και είνε τό εύρωπαϊκό. Άπό σαλόνια δας έχωμε ποικιλία και μάς περισσεύουνε κίλλας!...»

Εμπαινε κόσμος. Η άνωτάτη, λεγομένη, άριστοκρατία, ή άφρόκρεμα, λεγομένη, τού Κορνακιού, κατέφθινε σ'α σ'α. Τουαλέτες, φράκα, μπζού, έπλημύριον τά σαλόνια της μαντάμ Σουσοφ και ό καθένας είχε νά κάνει ένα κομπλιμέντο γοητευτική, μαντάμ.

Είπαστε γοητευτική, μαντάμ. Μερικοί. Ήμπορεί νά άρχισή ό μπακαράς και τά ποσά που θά παιχθούν από έκατομύριο και έπάνω. Είνε τάς δώδεκα σβύνε τό φως και έορτάζεται ό νέος χρόνος. Καλώς νά έλθη και δέν με τρομάζει έμένα. Άκούσθας κόπτον και οι πητες πρός τήρησιν τού άθιμου. Δέν ένε

ΡΟΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡΣ

Μαντάμ Σουζου

Πρωτοχρονιάτικο ΟΝΕΙΡΟ

Παραμονή Πρωτοχρονιάς. Και ή μαντάμ Σουσοφ ήταν έσπλημένη σ'α «θιβάν» τού «σαλό νιού» της. Έκοιμόταν; Ήταν έγνια; Κανείς δέν μπορούσε νά ξέρη — όυτε και ή ίδια άκόμα.

Βραδύκι. Και έρέμπαζε. Έπάνω δέ στους ρεμβασμούς της ήλθε μιά στιγμή ό Μορφές, έσκέπασε με τους πέπλους του την σκληρή πραγματικότητα και άνοιξε μπροστά της τους χρυσούς κόσμους τού όνειρου.

Βρισκόταν, λέει, σ'α πολυτελή έκείνη και άλημονήτα διαμερίσματα της όδοι Πατριάρχου Έωκαίμ. Τί φωταγία ήταν έκείνη! Τί πολυέλαιο και τί πλούτος! Άνοιξαν σέ μιά στιγμή οι πόρτες και ένεφανίστη μπροστά της ό έπν τού πρωτοκόλλου των μεγάρων της, άλημονήτος Λέο.

—Η κυρία ρεμβάζει; —Ώμν, Λέο. —Η κυρία δέ δεχθή τους καλεσμένους της είνε τό εύρωπαϊκό σαλόνι, είνε τό τουρκικό; Διό τί οι καλεσμένοι της ύψηλης μου κυρίας ήρχισαν νά καταβρόνουν για την άπομνη έορτή της Πρωτοχρονιάς. Έάν ή κυρία προτιμά νά τους δεχθή είνε τό τουρκικό σαλόνι, νά λάβω τά μέτρα μου. Μήπως ή κυρία προτιμά νά τους δεχθή είνε τό κινέζικο σαλόνι;

—Άνεστήκω σε νωχέλεια τό σωμα της ή Σουσοφ και έδήςλωσε: —Λέο!

—Η κυρία διατάσσει; —Είνε τό κινέζικο σαλόνι δέχομαι μόνο τους διανοούμενους. Είνε τό τουρκικό σαλόνι δέχομαι τους πλουσίους, άπό τραπεζίτες και άπάνω. Είνε τό εύρωπαϊκό σαλόνι θά δεχθώ τους διπλωμάτας άπό πρεσβευτές και άπάνω.

—Μάλιστα, κυρία. —Άλλε! —Η ύψηλη μου κυρία πρέπει νά γνωρίση ότι καταβρόναι είνε τά άριστοκρατικά διαμερίσματα καί τού άνθος τού Κολωνακιού.

—Έχει καλώς. —Υπεκλήθη βαθύτατα ό Λέο καί άνεχώρησε. Έσπληθή ή Σουσοφ. «Ό, ήταν ύπέρ ποτε γοητευτική και έπληρητική. Άσπρη βραδυή τουαλέτα έφορούσε πού κυλούσε σάν καταρράκτης έπάνω σ'α αλαβάστρινο κορμί της. Ένα άδαντιό διαδήμα έστόλιζε τό μέτωπό της. Έκρατούσε σ'α δέξί της χέρι τά χρυσά φασμαίν και σ'α άριστερό μιά τεράστια βεντάλια. Μπριλάκια και ζαφείρια έστόλιζαν τά λεπτά της κρινόδωλα...»

Οι καλεσμένοι άρχισαν νά ατράσουν σ'α λόνια της: —Μπόν άννέ, μαντάμ. —Ό, μερσί κυρία Κατήμησούρ. Και παρρημίας όσας. Μπρονσούρ, κυρία Κιτοσμήτρον. Κύρια Ζαφειρίου, ή κυρία σας; —Είνε τό κινέζικο σαλόνι. —Ό, δέν πειράζει. Άς περάση και είνε τό εύρωπαϊκό. Άπό σαλόνια δας έχωμε ποικιλία και μάς περισσεύουνε κίλλας!...»

Εμπαινε κόσμος. Η άνωτάτη, λεγομένη, άριστοκρατία, ή άφρόκρεμα, λεγομένη, τού Κορνακιού, κατέφθινε σ'α σ'α. Τουαλέτες, φράκα, μπζού, έπλημύριον τά σαλόνια της μαντάμ Σουσοφ και ό καθένας είχε νά κάνει ένα κομπλιμέντο γοητευτική, μαντάμ.

Είπαστε γοητευτική, μαντάμ. Μερικοί. Ήμπορεί νά άρχισή ό μπακαράς και τά ποσά που θά παιχθούν από έκατομύριο και έπάνω. Είνε τάς δώδεκα σβύνε τό φως και έορτάζεται ό νέος χρόνος. Καλώς νά έλθη και δέν με τρομάζει έμένα. Άκούσθας κόπτον και οι πητες πρός τήρησιν τού άθιμου. Δέν ένε

δας και πρός χόρτσαν, καθότι οι μπουφέδες μου είνε γεμάτοι άπό ποικιλία ποτών και φαγητών. Όσοι πεινότε μην έντρέπασθε.

—Μερσί, μαντάμ. —Η κυρία Άργύρη; —Άλλεξίου, μαντάμ. —Δέν έχει σημασία. Καθότι είνε γνωστόν ότι δέν συγκρατά όνόματα. Πάντως οι χαρτοπαίκτης περάστε είνε τους άριστοκρατικούς μου μπακαράδες. Οι χορευτά χορεύε ό,τι σας γουστάει και σχετικάς παίζον οι όρχήστρα μου. Οι διπλωμάται παρακαλούνται νά ζήτησουν τά δικά τους. Η λοιπή άριστοκρατία είνε κνή τα σχετικά της φλέρτ, ντεκλαρασίων και τά παρόμοια.

Αυτά όνειρεύεσάν ή μαντάμ Σουσοφ, έσπλημένη σ'α όλο ντιβάν τού Βούβουλα, όταν κατέφθινε ό Παναγιωτάκης. Έλλειψε πητήτας, ό δυστυχής, για τό καλό της χρονιάς ένώτισε μιά όλόκληρη μπουμπότα με σταφίδα, που έφανταζόταν ότι δά ίκανοποιούσε την Σουσοφ. Όκτώ χιλιάδες δροχμές την είχε πληρώσει όλόκληρη και ήταν τό μόνο δώρο που μπορούσε νά κάνει σ'α γυναίκα του. Κρατώντας την, λοιπόν, σφιχτά κάτω από την μασγάλη του, έμπεκε σ'α δωματιάκι τού Βούβουλα, τριβώντας τά χέρια του για νά ζεσταθούν.

—Σουσοφ!... —(Μιλιά). —Ζαργάνα μου!... —(Μιλιά).

—Κοιμάσαι, μωρή; Θ' άρπάξης καμμία μπουμπότα. Σήκω μωρή Ζαργάνα μου και δέν έχω όρεξη γι' άρρώστειες.

Μισάνοιζε τά μάτια ή πυργοδέσποινα τού Βούβουλα, όλλά φεθ!... Έξακολουθούσε νά όνειρεύεται. Έκτύταξε κατάπληκτη τόν Παναγιωτάκη. Έκείνος πάλι έξελπάζη τόσο από τό ύφος της, ώστε παρ' όλίγο νά τό φύγη ή μπουμπότα άπ' τά χέρια.

—Εού έδω; —Ε; Γιατί; —Ετόλμησες, πάβρ Παναγιώτη, νά με έπισκεφθής είνε τά άριστοκρατικά διαμερίσματα μου τού Κολωνακιού και μάλιστα τέτοια βραδυά που δέχομαι τό άνθος της άριστοκρατίας; Άνησυχος την έκτύταξε ό Παναγιωτάκης, ύστερα έχαμήλωσε τό βλέμμα και έξυσε με άμυχανιάν τό κεφάλι του:

—Της έστριψε; —Έξω, πτωχέ! —Έξω, πτωχέ; Τί λές, μωρή Ζαργάνα μου; Τί έπαδες; Έλα, άσε τίς σαχλαμάρες. Σούφε ρα μπουμπότα.

Υψωσε άγέρωχο τό άνάστημά της ή Σουσοφ: —Μπουμπότα; —Ναι, μπουμπότα. —Και τολμάς νά όμιλεις περί μπουμπότα, όταν μέσα είνε τά άριστοκρατικά διαμερίσματα μου έορτάζεται άπόψε ό καινούργιος χρόνος και πλημυρίζον οι μπουφέδες μου από τά πλουσιώτερα φαγητά και ποτά;

—Έπεσε ή μπουμπότα από τά χέρια τού Παναγιωτάκη. —Ποδντα! —Νά, έδω, έδω. —Έκεί είν' ή σκούπα, μωρή Ζαργάνα μου.

Τί έπαδες πρωτοχρονιάτικα άπόψε; —Έρριξε ένα βλέμμα ή Σουσοφ σ'όν πόρτα, είδε την σκούπα και συνήλθε. Τό πρόσωπό της έπήρε έκφραση βαθύτατης άπογοητεύσεως. Τά μάτια της έγέμισαν θλίμν και τά χείλη της πικρία. Έκάτσε, ή μάλλον έπεσε άπλητισμένη σ'α ντιβάν.

—Παναγιωτάκη, με κατέστρεψες. —Γιατί, μωρή Ζαργάνα μου; —Ό, τί όνειρο ήταν αυτό. Άν ήξερες! —Τί όνειρο ήταν; —Σε παρακάλεσ, Παναγιωτάκη, πήγαινε παρμπέουρας νά κοιμηθής. Και έγώ θά κοιμηθώ για νά ζήσω την συνέχειαν.

—Τί είν' αυτό που λές, μωρή Ζαργάνα μου; Τρελλάθηκες; Πρωτοχρονιάτικα άπόψε νά κοιμηθώ από τίς έξη ή όρα για νά έδωσ θού την συνέχειαν έπν τίς θόνης; —Πήγαινε, βλάδι! —Έλα σ'α καλά σου.

—Αδύνατον. Ό,τι και νά γίνη άπόψε μετ'αυού μου, είνε μπέν μπροστά είνε όσα συμβαίνουν είνε τόν ύπνον μου. Ήταν τόσο όρρα! Άνέδοτος ήταν ό Παναγιωτάκης. Άλλά ή Σουσοφ ήταν τόσο γοητευμένη, ώστε για πρώτη φορά έβρασε μέχρι τό σημείου νά παρακαλέση τόν Παναγιωτάκη.

—Σε καθεκτεώ. —Μά νά κοιμηθώ από τώρα, μωρή Ζαργάνα μου; Μά τί δουλειές είνε αυτές; Πρωτοχρονιάτικα μωρή νά πέσω από τίς έξη! —Και όμωσ έπεσε. Τί νά κάνει; Έλυτήθηκε κατ'ακαρδίαν την Σουσοφ.

Και ή πυργοδέσποινα τού Βούβουλα έσπλησε σ'α τό διβάν και έκλεισε τά μάτια για νά δη γαπάς, στείλε την Μορφές νά της άνοίξη μπροστά της τούς γοητευτικούς κόσμους που έβλεπε σ'α όπνο της. Ένα όνειρο είνε τό μικρότερο δώρο που μπορείς νά της κάνης τέτοια βραδυά.

Α. ΨΑΘΑΣ

Η φιλοσοφία — ΤΟΥ ΦΙΛΙΟΥ

Τι είνε τό φιλί; Πόσων ειδών φιλιά υπάρχουν; Γνωμικά και στίχοι και παροιμίες. — Ποιά φιλιά άρέσουν σ'ίς γυναίκες; — Οι διάφοροι λαοί για τό φιλί. — Ιστοποριοιόλες, άνέκδοτα κλπ. κλπ.

Τό φιλί... Ποιος μπορεί νά δώση τόν άκριβή όρισμό του; Περιέχεται σ' ένα γνωμικό, σ' ένα άείωμο ό χαρακτήρισμός τού φιλιού, τού φιλιού τού έρωτος, τού χωρισμού, της προδίας;

«Αδύνατον. Όλη μας ή ζωή περνάει — όπως έγραψε κόποιος Γάλλος λογοτέχνης — μέσα σ'ούς φλοίσβους των φιλιών.

Μας φιλούν όταν γεννιάμαστε, μας φιλούν όταν πεθαίνουμε.

Κι' όπως λέει ό Γερμανός ποιητής Χούλντ:—

Φιλία νά δίνης, φιλιό νά κλέβης, είνε τού κόσμου ή δουλειά.

Ό Γάλλος ποιητής Βερλαίν, καθορίζει τό φιλίμα, ώς:—

«Πόρνο άκομπαριμένο τών πλήκτρων τών όδόντων σ'α τραγούδια τού ψάλλει ό έρωτας, σ'ίς καρδιές που άγαπάνε...»

Ό όρισμός αυτός, που είνε λίγο περίεργος, άν και είνε όρρατος, μπορεί νά άποδοθί μονάχα σ'α έρωτικά φιλιό. Άλλά όλα τά φιλιόματα δέν είνε έρωτικά. Έκφράζει ή φιλιόμα κι' όλλα, έκτός τού έρωτος, αίσθημα.

Άς αφήσουμε λοιπόν τούς ποιητάς και άς πρέσουμε σ'ούς έπιστήμονας. Η μεγάλη Δανική έγκυκλοπαίδεια καθορίζει ώς έξης τό φιλίμα, πεζότατα και άνοησιώτατα:—

«Ό άσπασμός είνε πείσις τών χειλέων έπν πράγματός τινος». —Εξ άλλου ό Δανός φιλόσοφος, Σόρεν Κίρκεγαρντ, έπινε, ότι τά μόνα τέλεια φιλιόματα είνε έκείνα που ανταλλάσσονται μεταξό άνδρος και γυναικός...»

Γιατί τό νά φιλή ένας άνδρας τόν άλλον είνε μιά πραγματική... άδία! —Όταν ό γρηναίος βάρδος, ό βασιλεύς Βενισλάους της Βοημίας, φίλησε την άγαπημένη του, τραγούδησε:—

«Καθώς τό ρόδο, άνοίγει τά πέταλά του, όταν πνήη τη γλυκεία δροσιά, έτσι κι' αση πρότείνε σ' έμένα τά κατακόκκινα της χείλη...»

Πολλές φορές λένε ότι τό φιλίμα είνε τό πιο γλυκό πράγμα. Ένα δημοτικό ρομαντικό τραγούδι λέει σχετικάς:—

«Τά φιλιό είνε γλυκά όπως ή πνοή της γυναικός, που είνε γεμάτη από ευόδιες.» Κι' ένα άλλο:—

«Τό φιλιό μοσχοβολάει σάν νέο κρασί.» —Η όπως λένε οι Γάλλοι ποιητά:— «Μυρίζει σάν χλεια τροντάφυλλα!...»

Η γεύσις τού φιλιόματος εξαρτάται και από τά χείλη των γυναικών. Άς δοίμε λοιπόν, πώς πρέπει για είνε αυτά τά χείλη, για νά θεωρούνται τέλεια γι' άσπασμούς και φιλιό.

Οι Γάλλοι ποιητά τού Μεσαίωνος, περιγράφουν την όμορφη γυναικά με στόμα ώραιο και «καλό για φιλιόματα».

Και πρώτα - πρώτα τά χείλη για νά κινούν την όρεξη, πρέπει νά είνε κόκκινα σάν τό κοράλι ή σάν τά τριαντάφυλλα!

Μά άς δοίμε και τί είνε τα χείλη προτιμιά νε οι γυναικός; Είνε λίγο δύσκολο γιατί πό λίγες γυναικός έφαλλά τα φιλιό. Ένα ρομαντικό τραγούδι λέει όστόσο ότι οι γυναικός προτιμάνε τούς μουστακαλήδες!—

Κι' ένα σέρβικο τρασέβι:— Είμαι άκόμα νέος πολύ για νά παντρευθώ. Μουστάκι δέν έχω!...

Ποιά γυναικά θά με θέλη έτσι; Οι Γερμανίδες λένε ότι «Φιλί από χείλη χωρίς τριχες δέν έχει την νοστιμάδα τού αληθινού φιλιού». Και σ'όν Όλλανδία λένε τά ίδια, με την έπόμενη αληθινά χαριτωμένη παροιμία:—

«Φιλί χωρίς γένεια, είνε ατύο χωρίς άλάτι!»

ΣΚΟΤΩΣΕ — την άγαπημένη του

ΕΞΩΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ό Ντεννί Κλέσερ θαύμαζε την Έλλην Ριμπώ, όπως την θαύμαζαν και όλοι οι άλλοι Εύρωπαίοι που ζούσαν σ'α Σογκμελίνα, τό μικρό αυτό χωριουδάκι που βρισκόταν σ'α βάρη τού Καμερούν. Η ζωή των λίγων λευκών που ζούσαν έκεί είχε άλλαξει τελείως από τότε που ό Άντρέ Ριμπώ γύρισε άπ' τό Παρίσι φέροντας μαζί του την Έλλην. Τό σπίτι τού Ριμπώ είνε από τότε τό κέντρο σ'α όποιο μαζεύονταν κάθε όράδυ οι λίγοι άποικοί για νά περάσουν μερικές ευχάριστες ώρες. Η όίνα τους όποδεχθή και είχε πάντα τους. Εβόμην και χαριτωμένη είχε καρδιά άπ' την πρώτη στιγμή ή συμπαθεία όλων των φίλων τού σ'α

20^η — Μά για προσέχτε και τη Μυρίνη που είναι μαζί του, είπε η Κορίννα. Τι μίσος δείχνει η φυσιογνωμία της και τι ζήλεια.

— Πραγματικά, η μελαχροινή έταίρα κύτταζε τον Υπερίδη, με τη λυσιώδη ζωγραφισμένη στη φυσιογνωμία της. Ένοιωθε πως ο άρατος Υπερίδης, αν και ζητούσε σ' αυτήν παρηγοριά, ζούσε μονάχα με τη θύμψη της Φρύνης. Της είχε πει πως θέλει να παρακολουθήσει τη 'Ελευσίνα Μυστήρια, έτσι από συνήθεια, όπως κάνουν οι λαοί οι 'Αθηναίοι. Μά πίσω από τον άφελή τάχα τόσο της φωνής του, η Μυρίνη, με τη γυναικείο της ένστικτο, κατάλαβε άμεσως πως μονάχα ο πόθος να ιδεί τη Φρύνη τον έσπρωχνε.

— Φρύνη! ψιθύρισε η Κορίννα. Τι έχεις; Γιατί μελαγχολήσες; Το φάνε ξεβυσσε ξαφνικά από τη μορφή σου. Γιατί;
— Η Φρύνη χαμογέλασε τραυμαγμένη.
— Δεν έχω τίποτε, αποκρίθηκε γρήγορα.
— Τον άναγχε ακόμα τον Υπερίδη; ρώτησε σιγά τη φίλη της.
— Όχι, όχι, τον Πραξιτέλη μονάχα αγαπώ, αποκρίθηκε γρήγορα η έταίρα.
Μά η ματιά της ήταν σ' άδρακτο μέρους γύρισε κλεφτά αλλά για φορά προς τον άμορφο ρήτορα. 'Επειτα, προχώρησε προς τον άμυλο των καλλιτεχνών. Καί μέσα στα ψιθυρίσματα τους, που την έκαναν για δεύτερη φορά να πι στέψη πως ήταν ένσπρωχμένη θεά, έξεχασε τη στιγμή της συγκίνησης.

ΣΤΗΝ ΠΟΛΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Το τό ζήτησε έως δώρο η Φρύνη του Πραξιτέλη να πάνε στην Κόρινθο. Για δικαιολογία της έπιθυμία της πρόβαλε πως ήταν ένα μοναχικό θέαμα αυτό που πρόκειται να παρακολουθήσουν. Ο 'Αλέξανδρος, ο δόξαζόμενος βασιλιάς των Μακεδόνων, έπρόκειτο να άναγορευθεί στην Κόρινθο, ηγεμόν της 'Ελλάδας.
Ο Πραξιτέλης δεν λάβαινε ένεργό μέρος στα πολιτικά. Πάντως, όπως οι ποιοτάτηνοι 'Αθηναίοι, θεωρούσε τους Μακεδόνες 'εχθρούς. Γι' αυτό δεν δέχθηκε με μεγάλο ένθουσιασμό την πρόταση της φίλης του. 'Αλλά κανείς άντρας ποτέ δεν μπόρεσε να άρνηθεί τίποτε στη Φρύνη. Καί το ταξίδι άποφασίσθηκε καί πραγματοποιήθηκε άμέσως.
Η Φρύνη μέσα της, προσπαθούσε να πιστέψει πως ήταν η μόνη της έπιθυμία στ' αλήθεια, να ιδεί την τελετή. Καί όμως, ήξερε καλά πως άλλος ήταν ο πραγματικός λόγος.
Παράξενα πράγματα ψιθυρίζονταν άνάμεσα στους άριστοκράτες 'Αθηναίους. Καί όλα τα λόγια, έφθαναν φυσικά γρήγορα στ' αυτή της. 'Ελεγαν πως ο Υπερίδης θα πήγαινε στην γειτονία των Μακεδόνων, 'Ελεγαν καί λεπτομέρειες της συνωμοσίας. Όλοι ήξεραν πως ο Υπερίδης πρώτοστατούσε στον άνταρτικό άγώνα. 'Ηταν άληθινά αυτά που έλεγαν για τις κάκουες; 'Η φαντασία;... Πάντως, μόλις άκούσε η Φρύνη, ένοιωσε το αίμα να κυμαίνεται του λόγια.
— Θα είσαι Ικανή, της είχε πει κάποτε ο νο;...
Ναί, μά τότε τον άγαπούσε, ήξερε πως τον αγαπούσε. Τώρα; Δεν ήθελε να εξετάσει βαθεία την ψυχή της. Δεν ήθελε καί δεν μπορούσε. Πάη καί αυτή στην Κόρινθο.
Η περιφημία για τα πλούτη της πολιτείας, άνηθ καί τραγούδια ατέλειωτα. Δεν έβαλινε τίποτε άλλο παρά λουλούδια ο νεαρός βασιλιάς των Μακεδόνων, καθώς περνούσε τους στολιμένους δρόμους καί δεν άκουγε τίποτε άλλο παρά τραγούδια. Μιά άτμώσφαιρα έρωτική άπ' άκρη σ' άκρη. Μέσα στα λουλούδια καί στα τραγούδια οι έταίρες οι περιφημες Κορίνθιας έταίρες ντυμένες με μυθική πολυτέλεια περπατούσαν με βήματα λιγνιστικά, σίγουρες για τον έαυτό τους, ζωηστά άσθη καί ζωημένα

τραγουδία. 'Ηταν ντυμένες πρακτικά, με διαφανή ρούχα φαντασμα, καί τα γέλια τους έδιναν έναν εύθυμο τόνο σ' όλους τους δρόμους.
Περπατούσε καί η Φρύνη πλάι στον Πραξιτέλη, άνάμεσα στο πλήθος. 'Ηταν σεμνά ντυμένη αυτή με πυκνό μάλλινο χιτώνα, όπως το συνήθιζε. Ποτέ δεν έδειχνε τα κάλλη της στο δρόμο. Ούτε καν άφηνε να μαντεύονται. Στά 'Ελευσίνας; Αυτό ήταν άλλο. 'Εκεί ήταν ίεραία στο ρόλο της.
'Ενας θόρυβος άκούσθηκε έξαφνα άνάμεσα στο πλήθος. Μακρινές έπαινομήτες.
— Ο 'Αλέξανδρος! Ο Βασιλιάς 'Αλέξανδρος!

— Θέλεις να σταθούμε εδώ καί να δούμε τον Βασιλιά των Μακεδόνων; ρώτησε ο Πραξιτέλης.
— Ναί, αποκρίθηκε η Φρύνη καί στάθηκαν σέ μία πλατεία.
Σέ λίγο, ζώγωσε η βασιλική συνοδεία. Ο 'Αλέξανδρος περπατούσε άνάμεσα στους άξιωματικούς του, άργα.
Τον κύτταξε καλά η Φρύνη. 'Είπε άμορφος σαν θεός, συλλογίσθηκε, μά όχι τόσο άμορφος σαν τον Υπερίδη. Ο κόσμος τον κύτταζε σαν κάποιον δέν ύπερφυσικό.

Ο 'Αλέξανδρος σταματούσε καί περιεργαζόταν κάθε τι που τούκανε έντύπωση. Τα σπίατα τα πολυτέλη, με τις μαρμαρένιες κολώνες καί τις έπιγραφές, που δεν άφιναν καμμία άμφιβολία για τον προορισμό τους. Πίσω από τους σωματοφύλακες του, ο κόσμος άκολουθούσε με περιέργεια.
— Άς τόν άκολουθήσουμε καί μείς, είπε η Φρύνη.
Δέν ήταν η περιέργεια που την έσπρωχνε αύτην. Μά ήλπιζε πως κάποιος, άκολουθώντας τον βασιλιά των Μακεδόνων, θα άνακάλυπτε τον Υπερίδη.
'Η ώρα του κινδύνου ποιά θα ήταν; Κανένας δεν μπόρεσε να τό ζήσει. Μά τώρα, ήξερε καλά πως ήθελε να βρίσκεται κοντά στον Υπερίδη την ώρα του κινδύνου.
Σέ μία στιγμή ο 'Αλέξανδρος στάθηκε μπροστά σ' ένα παλάτι. 'Η Φρύνη κύτταζε καί αυτή το κτίριο έκστατική. Δεν φανταζόταν πως η δικτική κατοικία μπόρουσε νάχη τόσο πολυτέλεια. Μάρμαρα, χρυσάφι, άσπις, άποτελούσαν την πρόσφση του. Κήποι το τριγύριζαν.
— Είναι τό σπiti της περιφημής Κορίνθιας έταίρας, της Λαίδας, της έξηγισε ο Πραξιτέλης. Πρόσεξε! Νά την η Λαΐα! Κατεβαίνει τη σκάλα για να χαιρετήσει τον 'Αλέξανδρο.
'Η Φρύνη κύτταξε με βλέμμα έξεταστικό τη Λαΐδα.
— Είναι άμορφη, ψιθύρισε. Πιο άμορφη από μένα ίσως.
Σά βασιλεία κατέβαινε η έταίρα της Κορίνθου. Τό ήγεμονικό της παράστημα φανόταν πιά τέλειό άπάνω στη μαρμαρένια σκάλα. Τό πρόσωπό της ήταν γεμάτο, με γραμμές τέλειες, σαν άγάλμα. Τα μαλλιά της, μαύρα σαν έβενος, άπάνω σ' ένα δαλδευκό μέτωπο. Μάτια πελώρια, μαύρα, βαθεία καί ύγρτα.
— Είναι άμορφη, είπε ο Πραξιτέλης, όχι όμως σαν καί σένα, Φρύνη.
Ο 'Αλέξανδρος κύτταζε τη γυναίκα με μάτια έκστατικά. Στάθηκε πολλή ώρα καί της μίλησε.
'Η Φρύνη ένοιωσε για μία στιγμή σαν καί

'Ανέκδοτα φιλαρέσκων!

— Όταν ο Μολιέρος πέθανε — διηγείται ο Μπαρριέρ στα «Απομνημονεύματά του» — έφησε μία κόρη έξαιρετικά έξυπνη καί άμορφη. 'Η μητέρα της όμως, η οποία ήταν τρομερά φιλάρεσκη, την έξήλεψε για την άμορφη της. Βλέποντας δέ πως μεγάλωνε, πράγμα που την έκανε καί την ίδια να φαί νετα γρήγα, άποφάσισε να την κλείσει σ' ένα λουνατήρι. Τό κορίτσι, όμως, με κανέναν τρόπο δεν δεχόταν να γίνη καλόγρια...Κι έτσι άναγκάσθηκαν να την ξαναφέρουν στο σπίτι της.
— Πόσων χρονών είσαι, μικρούλα μου; την ρώτησε μία μέρα ο ποιητής Σαπέλ, παλαιός φίλος του πατέρα της.
— Κοντεύω τα δεκαπέντε, απάντησε τό κορίτσι. Μην τό πείτε όμως... της μαμής!...
'Η περιφημή Πομπαντούρ έλεγε συχνά: — Είμαι μία από τις ωραιότερες Γαλλίδες. 'Εχει κανείς αντίρρηση;
Κάποια φίλη της δεν κρατήθηκε τότε καί της έλεγε: — Υποπετεύομαι πως κάποιος θάχη αντίρρηση.
— Ποιάς; άπάντησε η Πομπαντούρ.
— Ο... καθρέφτης σας.
'Η Νυών ντε Λανζλό συνήθιζε πάλι να λέη τό άμυλο.
— Γιατί να δίνη η φύσις τις ρυτίδες στο πρόσωπο καί γιατί να μη τις χαράξη στο πέλμαμα των ποδιών!

ποιε έξήλκε μίσος της.
— Πόση ώρα της μιλεί ο βασιλιάς! ψιθύρισε.
Μά ο Πραξιτέλης της άποκρίθηκε γρήγορα: — Φρύνη, 'Η τιμή αυτή θα σβύση άμέσως. Μά εσύ, θα μείνεις άθάνατη έπάνω στα έργα μου.
Τά λόγια του, σαν να την ζύπνησαν από ύναιρο. Πέρασε τό χέρι της στο δικό του καί προχώρησε, νιώθοντας μία τρυφερά άγάπη για τον άνδρα αυτόν, που την είχε θεοποιήσει.
— Ω, φώναζε σέ μία στιγμή ο Πραξιτέλης. Αυτή η συνάντησις έχει ένδιαφέρον, μά τους θεούς.
Ο 'Αλέξανδρος στεκόταν τώρα μπροστά σ' ένα παράξενο άντρα. 'Ηταν ένας άντρας γυμνός ως τη μέση, μεσόκοπος, άσχημος, με μαλλιά άκέντηστα, καί με γένεια άτημέλητα. Καθόταν μέσα σ' ένα βαρέλι καί ούτε εθώρησε άναγκαία να σηκωθεί όταν ζώγωσε ο βασιλιάς.
— Ποιάς είνε αυτός; ρώτησε η Φρύνη παρ'ένευσήν.
— Ο Διογένης, ο φιλόσοφος, που τόν λένε Κυνικό, άποκρίθηκε ο Πραξιτέλης. Κύτταξε, αλήθεια, κυνική άνάδεια. Ούτε 'σαλεύει.
'Ολοι σάπασαν, κρατώντας την άντησή τους για ν' άκούσουν τι λόγια θα άντήλλασσε ο 'Αλέξανδρος με τόν παράξενο άνδρα.
— Ω, Διογένη, είπε με καλωσύνη ο 'Αλέξανδρος. 'Η φήμη σου είναι μεγάλη καί έπίθυμο πολύ να σε γνωρίσω. 'Επειδή όμως η μοίρα μ' έκανε βασιλιά, θέλω να σου κάνω ένα δώρο βασιλικό, καί να θυμάσαι τη συνάντησί μας. Πες μου, άμέσως, ποιά έπιθυμία έχεις; Τι θέλεις να σου χαρίσω; Τι καλό θέλεις να σου κάνω;
Ο φιλόσοφος κύτταζε τον ένδοξο βασιλιά. Τό ρυτίδωμένο του πρόσωπο φανόταν γελαστό καί εύχολομένο. 'Αργισε κάμποιση ώρα ν' άπαντήσει. Στο τέλος, έλεγε: — Τραβήξου λιγάκι από τόν ήλιο.
Ο 'Αλέξανδρος σάστισε. Τραβήχθηκε μυχικά από τόν ήλιο καί ξαναρώτησε: — Δεν μου έλπες τί καλό θέλεις να σου κάνω;
— Πώς δέν σου έλπει; άποκρίθηκε ο Διογένης. Δέν σε παρακάλεσα να τραβήξεις καί να μη με έμποδίζεις από τόν ήλιο;
Τον κύτταξε με ματιά στοχαστική ο 'Αλέξανδρος. 'Επειτα, γύρισε στους αλικούς του.
— Αυτός είναι ο πιο εύτυχισμένος άνδρας που τό κόσμος, έλεγε. Δεν έχει κομμία άνάγκη, δεν έχει τίποτε να με παρακαλέσει.
Ο Διογένης χαμογέλουσε, έλεεινολογώντας τη βασιλική συνοδεία, καί ο 'Αλέξανδρος τραβήξε πιο μακριά.
'Η Φρύνη με τόν Πραξιτέλη άκολουθούσαν πάντα. 'Αξαφνα, η καρδιά της έταίρας σκίρτησε, σά να σταμάτησε. Ξαφνικά άνάμεσα στο πλήθος είδε ένα κεφάλι ψυλό να ξεχωρίζει. Μιά ίσια μούτη ύπερήφανη, δύο μάτια διαπεραστικά, μαλλιά καστανοχρύσα. Ο Υπερίδης.
Τά γόνατά της Φρύνης άρξισαν να τρέμουν. Τώρα, τώρα καί θα συμβή συλλογίζοταν.
Ο Υπερίδης είχε τα μάτια του κορφομένα στο βασιλιά των Μακεδόνων. Μερικοί όμως σ' πό τους άντρες του 'Αλέξανδρου άντελήφθησαν την παρουσία του. Κάτι είχαν φαίνεται άκούσει καί αυτοί για τη συνωμοσία, γιατί άμέσως άρξισαν να ρίχνουν στον Υπερίδη άνήσυχες ματιές. Στο τέλος, κάποιος πλησίασε τόν 'Αλέξανδρο καί καί τό ψιθύρισε.
Ο 'Αλέξανδρος γύρισε άπότομα καί η γαλαλή δυνατή ματιά του, σπληνίζον τον ρήτορα. Όλο τό πλήθος στάθηκε. Ο Υπερίδης δέν κατέβασε τα μάτια του. Για κάμποιση ώρα κυττάζονταν ο δόξαζόμενος πολεμιστής καί ο δαφνοστεφής ρήτορας στο μάτι.
'Η καρδιά της Φρύνης χτυπούσε σαν να έπρόκειτο να σπάση. Τά γόνατά της όμως δέν έτρεμαν τώρα.
'Ενοιωθε πως λίγο, λίγο, τό θάρρος της δυνάμωνε. 'Εσφιγγε τις γροθιές της. Αν παρουσιαζόταν άνάγκη, τό καταλάβαινε καλά, θα πεταγόταν στη μέση του πλήθους, με τα χέρια σφιγμένα, για να σταθή κοντά στον Υπερίδη.
Ο Πραξιτέλης κύτταζε τη Φρύνη, παρ'ένευσήν. Δεν ήξερε αυτός τίποτε για τις διαβάσεις που είχαν κυκλοφορήσει. Δεν όπομπεύονταν. Καί απέδιδε την ταραχή της άναστημένης του μονάχα στην παρουσία του Υπερίδη. Της ψιθύρισε μαλακά: — Γιατί ταραξέσαι, Φρύνη; Δεν είχε δικαίωμα ο Υπερίδης να ιδεί τις τελετές.
Δέν άποκρίθηκε η γυναίκα καί έμεινε σαν τίγρις που έτοιμάζεται να πηδήσει, μ' όλα της τα νεύρα τεντωμένα, κυττάζοντας τους δύο άνδρες που φαίνονταν να μετριούνται με τό βλέμμα.
'Ηταν μοναδικό τό θέαμα. Καί οι δύο τους φαίνονταν θαρραλέοι. Καί δεν προσπαθούσαν να κρύψουν τό μίσος τους.
'Αξαφνα, μέσα στη στιγμή, άκούσθηκε καθαρή η φωνή του Υπερίδη.
— Είμαι άπλος, 'Αλέξανδρε! Καί ενώ ο βασιλιάς σούφρονε τα φρόδια, ο Υπερίδης παραμέρισε τό πλήθος καί έξαφνικά θορύβη.
ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια.

Δέποινα, θα φύγω! — Καί γα, θα πεθάνω τό τε...
— Όχι! θα ζήσης, καί παντρευθής έναν άνδρα της τάξεώς σου καί δά με ξεχάσης.
— Γίνεται να σε ξεχάσω, Πάνο;...
— Όλα γίνονται... Μάτια που δέν βλέπονται, γρήγορα λησιμονούνται... Όσο είμαι κοντά σου, δέ μπορείς να με ξεχάσεις, δέ σ' άφινω να ζήσης τη ζωή σου, να σταδιοδρομήσης... Άμα θάμια να κρύα όμως, τότε μοιραία θα σ' ήψη τό κεφάλι σου, καί θα κινήσ αυτό που πρέπει...
— Καί αυτό που πρέπει είναι να σε ξεχάσω;!
— Άφού τό θέλουμε στο σπίτι σου;... Ο πατέρας σου, ούτε να μ' άκούση δέ θέλει... Είμαι, βλέπεις, ο φτωχός, κι' είσαι η πλούσια... Ξεχνώντας τη δικαίωση, καί έπλάσα ένα έμφορο, χρυσό δνιερρο. Πρέπει να τό άκρηφνήσω...
Καί, πραγματικά, ήτανε φτωχός, κάμπτωχος, καί καίμενος ο Πάνος, κι' ήτανε πλούσιος η Δέποινα. 'Εμπορεύοντο λινά, εκείνος σ' ένα μαγαζί τών 'Αθηνών, μπόρεσε άπ' τό πρώτο τό θρόνυ ύφασματα με την ήχη, σκυμμένος εκεί μπροστά στον πάγκο, κοκκινισμένος, κίτρινος, πολλές φορές πεινασμένος... Ένώ εκείνη, μοναχοκόρη από σπίτι, με μετρητά, οικόπεδα, την προίκα της δλη έτοιμή, κεντημένη με μετάξι, συνδύαζε όλ' αυτά που συνδυάζει μία έλυσση στην αὐτοκτονία... Κι' οί «πολύφρονες νύφες», σύμφωνα με την γνώμη των πατεράδων τους, δέν πρέπει ποτέ να χαροαίζονται στους φτωχούς φοικαράδες... Κι' όποιος, φτωχός στα λεφτά καί πλούσιος στα ύναιρα, τολμήσει να κυττάξει λιγάκι ψηλά, δαπάνεται καί στραβώσει από τή λάμψη του χρυσάφιού που περιβάλλει σά μισήδες φωτοστέφανος την καλή του. 'Ετσι καί ο Πάνος; Κύτταζε την Δέποινα καί θαμπαθόθηκε! Την άγάνισσε άδολα, δυνατό, με πάθος, κι' η άγάπη του ήτανε καί τό θρόνυ χρίσματος... Οί φανισσάτοι όμως του χρίσματος, είνε πάντοτε άπ' την εποχή του Χριστού, οί κερηρυγμένοι έγβροί κάθε θρησκείας: Ο Πάνος ούτε τολμήσε να εμφανισθή για ύποψήφιος γαμπρός καί καταδικάστηκε να ζή στο περιθώριο της ζωής της άγοπημένης του που κατέφερε μόλις καί μετά έίσε να την έλπει κάπου - κάπου κλεφτά, σέ καμμία γωνία καί να κλαίη μαζί της τό δνιερρό τους, που δέ θα γινότανε ποτέ πραγματικότητα.

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
Την εποχή εκείνη — έδώ καί τριανταρία χρόνια... — οί νέοι ήτανε πιά ρομαντικοί, κι' οί καρδιές τους χτυπούσανε πιο δυνατά, έτοιμες να...
ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ
* 'Η στενοχώρια σκοτώνει τους ανθρώπους καί όχι η έργασια. (Β. Ουγκώ)
* Συνήθως οί έγωιστάι συναντούν τις μεγαλύτερες άφροσύσεις. (Μπαλζάκ)
* Ο κατάλληλος τρόπος για να σταματήσει μία συκοφαντία είναι η περιφρόνιση. 'Αν προσπαθήσας να την πολεμήσης (ή να την διαμείνής), θα σε νικήση. (Γκαίτε)
* Όποιος σκέπτεται πολύ πράττει λίγα. (Ναπολέων)
* Όταν ξέρη άπόφθερη ώρα ένας άνδρας, ύποφέρει λιγότερο. (Β. Ουγκώ)
* Οί φτωχοί άποδίδουν μεγάλη αξία στα χρήματα όταν θέλουν να κατακτήσουν μία γυναίκα. Οί καί κατακτήσουν μία γυναίκα, καί πλούσιοι πάλι βοδούνται πως τα χρήματα δέν άρκουν για να κατακτήσουν μ' αυτά μία γυναίκα. (Άμποι)
* Τρελλός δέν είναι ο άνθρωπος που έχασε τό λογικό του, αλά εκείνος που έχασε τα πάντα έκτός του λογικού του. (Τσέστερον)
* Οί κακές συμβουλές μοιάζουν με κιβδηλα νομίσματα που όταν τα έχη κανείς, τό δίνει με προθυμία στους άλλους. (Τερτίε)
* 'Η παρούσα ζωή χωρίς την μέλλουσα, μοιάζει με μία ύπόγεια σκάλα στην άκρη της οποίας δέν φαίνεται φως. (Βεσσύ)

Περιμένοντας τόν άγαπημένο της

σπάσουν. Ο Μιμίκος καί η Μαίρη ήτανε ακόμα πιο νωποί στις άναμνήσεις της έρωταμένης νεότητος, καί ο ταγκικός θάνατος των δύο άελευτισμένων έραστών του περασμένου αιώνα, έμεινε σά σύμβολο άπογνώσεως καί πίστωσης μέχρι τάφου... Πρώτη η Δέποινα ήπρε την τραγική άπόφασή: — Πάνο, θα σκοταφούμε! Τό φτωχό παιδί με τα πλούσια ύναιρα την κύτταζε μελαγχολικά. — Τό θέλεις πραγματικά;... την ρώτησε. Για σένα η ζωή άνοίγεται πρόοχα. 'Η δίκη μου η ζωή είναι γριά... Δέν έγω να περιμενω τίποτα... Ένώ μονάχα πρέπει να πεθάνω κι' όχι έσύ.
— Ζωή χωρίς έσένα, θα είνε κλάσις! τόν άποκρίθηκε έσπτα. Μακί θα πεθάνουμε, μά καί δέ μπορούμε να ζήσουμε μαζί... Άπάνω σ' ένα λουλουδιαμένο τόφο του Νεκροταφείου, ένα πιστόλι θα μάς ένώση στην αὐτοκτονία...
— Ωραία εποχή, ώσπια νεάτα! Πόσο μακριά είν' όλα αυτά σήμερα άπ' τη ρεαλιστική νεότητα της εποχής μας, που σκέπτεται πάντα με τό κεφάλι καί ποτέ με την καρδιά!
Ο Πάνος όμως δέ θέλησε με κανένα τρόπο ν' άκούση τίποτα για αὐτοκτονία. 'Η ζωή της άναστημένης του δέν του άνηκε... Νά παλέψη, να κάνει λεφτά, να την κερδίση, ναί! 'Ητανε μέσ' στην ψύχωση του, μέσ' στο χάρα κήσρα του. Νά τη σκοτώση όμως έπειδή αυτός είχε την άτυχία να βοεθή στα καλύτερα σχολαστία της κοινωνικής σκάλας, αυτό του φαίνότανε άνδρο κι' άδικο... Της τό έλεπε. Αυτή κρεμάστηκε στο λαιμό του, τόν έκέτεφε. Έκλαψε, μά τό κάκου! Καί, μία μέρα, ο Πάνος της έπτε την άπόφασή του: — Θα φύγω, Δέποινα!
— Μόνος μου, Άλφια, χωρίς έλπίδα, πάα; τα δύο μου χέρια καί τα νύχια μου...
— Καί ποδ θα πάς;
— Εκεί όπου μπορώ να γίνω πλούσιος... Θέλω να σε κερδίσω, Δέποινα... Μία καί τό νοήμα δέν κατεβαίνει ός έσένα, θα άνεχω ενώ ως τό χάριμα! Θα παλέψω, θα νικήσω, κι' όταν πιά πλούσιος θα μπόρεσω να γυρίσω, δά πετάσω στα πόδια του πατέρα σου τα λεφτά μου καί θα τό άναγρίσω στην εύτυχία!

ΚΑΙ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΠΕΡΝΟΥΝ...
Είμενε μόνη της η Δέποινα στην 'Αθήνα καί κλειστή στην σπiti της καί στο έαυτό της. 'Αρνήθηκε επίμονα τις προτάσεις γάμου που της κάνανε καί περίμενε, περίμενε πάντα... Περίμενε τό γυρισμό του λατρευτού της, που θα της έφερνε από μακριά, πέρα άπ' τους ώκεανούς καί τις θάλασσες, τη χαρά που της είχε πάρει με τό μισόμυ του...
Ο Πάνος δέν της έγραψε ποτέ. Ποτέ ο ταχυδρόμος δέν της έφερε από μακριά τό μήνυμα της άγάπης, που τόσο λαχταρούσε η πονεμένη της καρδιά... Μ' αυτή,

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

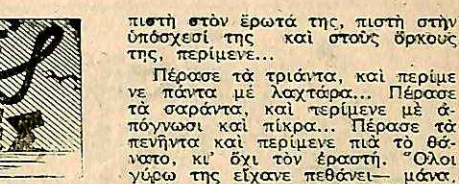
'Η άρρώστεια της άγάπης
"Α, γιατρέ, που εξετάσεις τόν σφυγμό μου, θαρρείς λοιπόν στ' αλήθεια πως μπόρεις να καταλάβης την άρρώστεια της καρδιάς μου;
Υποφέρω από την άρρώστεια της άγάπης. Βάλε τ' αυτό σου έπάνω στην καρδιά μου καί άκουγικάσου, σέ κάθε της παλμό, μιά έκείνη για την πολυαγαπημένη μου:
"Ω, πολυαγαπημένη μου, μή μου άνοίγης νέες πληγές έπάνω στις παλιές, σέ έκτεταχί μου.
Παράτησε τό νυστέρι σου, γιατρέ! Άλλοίμονο! Δέν άπάρη γιατριά για της καρδιάς τά βάσανα! Υποφέρω από την άρρώστεια της άγάπης καί δέν άπάρη γιατριά σέ τότο τό κακό!
"Αν η τρέλλα μου, άν ο πόθος της καρδιάς μου μπορώσαν να με παρηγορήσουν... Άν τ' ύνιερρο μπόρουσε να ζυγώσει την πραγματικότητα, τότε καί έγώ, όπως όλοι οί άρρωστοί, θα ζήτούσα γιατριά.
Μά, άλλοίμονο! Δέν άπάρη γιατριά στον πόνο της καρδιάς. Πέταξε λοιπόν τό νυστέρι σου, γιατρέ, καί μη μου άνοίγης νέες πληγές έπάνω στις παλιές.

Σταθεριότης

Περιφρόνησέ με! Ποδοπάτησέ με! Όλα τά δέχομαι από σένα. Όλα με ύπομνην τό ύποφέρω, γιατί ξέρω πως κάποια μέρα θάσαι η παρηγορία μου, η ύπερήφανα της ψυχής μου καί της καρδιάς μου η ζωή.
Υποφέρω όλους τους πόνους που μου προξενεί η άπνοια σου, όλα τά βάσανα που μου δίνουν τα καπρίτσια σου, γιατί βασίζομαι στην σταθερή μου άγάπη. Ξέρω πως κάποια μέρα θα νιώσης την άγάπη μου αυτή καί θάρρης τότε μετανιωμένη κοντά μου.

Η καρδιά μου

Στην καρδιά μου, όπου άκτινοβολεί η άραία σου μορφή, ύπάρχει μία σταγόνα αίμα που κοχλάζει. Καί η σταγόνα αυτή κλείνει από ένα πόθο.
Καί έπειδή είναι η όμορφιά σου που άντανανκλάται σέ κείνη τη μία άλλη νάρχη να καρφερώσει καί στους χίλιους πόθο... Όσο η άραία σου μορφή θα λάμψη στην καρδιά μου, θα πλέω σέ ώκεανο χαράς καί η καρδιά μου θα γελά κάτω από λοιμπερούς ούρανοίς.

Περιμένοντας τόν άγαπημένο της

Πέρασε τό τριάντα, καί περίμενε πάντα με λαχτάρα... Πέρασε τό σαράντα, καί περίμενε με άπόγνοια καί πίκρα... Πέρασε τό πενήντα καί περίμενε πιά τό θάνατο, κι' όχι τόν έραστή. Όλοι γύρω της είχανε πεθάνει, μανά, πατέρας, συγγενείς... Όλα τά έμπόδια είχανε λείψει με τόν καιρό, γιά ν' άφίστασε μόνο τό δνιερρό των μαλλιών που είχαν άσημωθή...
ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ ΜΕΡΑ!
Καί μία μέρα, μπροστά στο πατρικό σπίτι της Δέποινας στην Πλάκα, στάθηκε ένα γιαιόστερο μεγαλόπρεπο αὐτοκίνητο! Ένας σωφέρ με λιέρσα κατέσχε, άνοίξε την πόρτα καί από μέσα κατέβηκε ένας δαλδευκος γέρος συγκινημένος. Κύτταζε γύρω του, σαν ναδενε ν' άναστήση καί, καί χτύπησε τό ρόπτο της έξέδωρτας με χέρι πούτρεμο.
— Τι θέλεις;... τόν ρώτησε η ύπνέτρια που βγήκε.
— Την κυρία σου... Είμε μέσα; — Μέσα είνε.
— Μόνη της;
— 'Η φωνή του, χαμηλωμένη, έξωτέρικε όλη την άγωνία της. — Μόνη της, όπως πάντα... τόν άποκρίθηκε η ύπνέτρια.
Ο γέρος προχώρησε μέσ' στο σπίτι. Μπροστά του, μία συμπαθητική γρηούλα με άσημνία μαλλιά, τόν κυτούσε έρωτηματικά μέσ' από τά πρεσβυπιακά γυαλιά της. Ξαφνικά, τα μάτια της λάμψανε, τα χέρια της άνοιχθηκαν καί γλυναν άγκαλιά:
— Πάνο!
— Δέποινα!...

Κατάπληκτη η ύπνέτρια παρακούθησε τους δύο γέρους να πέφτουν ο ένας στην άγκαλιά του άλλου με δάκρυα.
Ο Πάνος είχε γυρίσει πλούσιος, πολύ πλούσιος! Τώρα που δέν ύπήρχε κανείς για ν' αὐτόν π' άνητή, τόν πλούτη του, άμέτρητα, τόν άνεβάσανε πιο ψηλά άπ' την έκλεκτή του. 'Ετσι είνε πάντα: Τά προνόμια της ζωής έρχονται άργα, όταν δέν άπάρη πιά καιρός για νά τά χαρούμε...
Κι' όμως, ο Πάνος κι' η Δέποινα τά χαρήσανε στο θνιόντορ πο της ζωής τους, μά καί η άνοίξεις καί τό καλοκαίρι τους τά είχαν άρνηση... Κι' ένα άπογύημα, ένας άπορριμμένος παπάς ένωσε για πάντα δέν συγκινημένα γεροντάκια, άποφασισμένα να ζήσουν την ύπόλοιπη ζωή τους άναπολύντας της νεότης τους τό έρωτικό μαρτύριο.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ
'Η μεγαλύτερη ως τώρα γνωστή οικογένεια της Ευρώπης ήταν τό Λουκά Τσάφεν, άπ' την πόλη 'Αρλμπεργκ της Γερμανίας. Ο άνδρας αυτός γεννήθηκε στο 1612 καί πέθανε τό 1727. Όταν πέθανε άφησε ζωντανούς 1091 άπογόνους!
Άησάθη πέντε παιδιά, άγοντα έφτα έγγονα, τετρακόσια σαραντάξη δισέγγονα καί πεντακόσια πενήντα τριεγγονά!

ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ

Στην 'Αφρική ένας ρινόκερος ώρμησε σέ μία έν κινήσει άμαρσοχία καί φυσικά διεμελήσθη. 'Η άμαρσοχία όμως δέν έπαθε λιγότερο κακό. 'Εξεπρωχίσθη καί άσκετοί έπιβάτες έτραυματίσθησαν.
Στην ίδια έτίση γραμμή, μία άλλη άμαρσοχία δαμέλισε μία στρουθοκάμηλο την οποία κυνηγούσαν τρία πεινασμένα λιοντάρια για νά την κατασπαράξουν.

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΗΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο μεγαλύτερος καταρράκτης δέν είναι πλέον ο Νιαγάρας, αλά ένας άλλος που άνακαλύφθηκε τελευταία από έναν άεροπόρο στη Βενεζουέλα. Τά νερά τό Νιαγάρας πέφτουν από ύψος 50 μέτρων ενώ τόν άνωμύνο άκόμη καταρράκτη της Βενεζουέλας από ύψος 500 μέτρων.

'Η καθαριότητα ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Είμαστε πιά καθαρίστη από τὰ ζώα; Ασφαλώς, θ' απαντήσει ὁ ἐγώσιμος ἄνθρωπος. Καὶ ὅμως τὸ «ἀσφαλώς» αὐτὸ δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν ἀλήθεια.

Στὸ ζήτημα τῆς καθαριότητος — λένε οἱ με λεησάντες τὸ πράγμα — τὰ ζώα θὰ μπορούσαν νὰ μᾶς δώσουν χρησιμότητα μαθητικά, ἀν' ὁ ἐγώσιμος μᾶς δὲν μᾶς ἔκανε νὰ τὰ περιφρονῶμε. Τὸν περισσότερο λοιπὸν καιρὸ τοὺς τὰ ζώα τὸν διαθέτουν γιὰ τὴν καθαριότητα καὶ τὸν καλλωπισμὸ τοὺς. Ἀς πάρουμε τὸ προχειρότερο παράδειγμα: τὴν μυῖτα. Καθὼς ξέρετε, ἡ μυῖτα βρῖσκει τὴν τροφὴν τῆς ὅπου τύχει. Πατάει σὲ διαφόρους οὐσίους, λιπαροὺς ἢ ἀκαθάρτους, πρὸ παντὸς ἀκαθάρτους. Τὰ πόδια τῆς λοιπὸν θὰ ἴσασιν διαρκῶς λερωμένα, ἀν' δὲν φροντίζε νὰ τὰ καθαρίσῃ κάθε τόσο. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ, ἡ μυῖτα προκρίσθηκε ἀπὸ τὴ φύσιν μετεωρολογίας. Τὰ πιάσινα τῆς πόδια δηλαδὴ ἔχουν στὴς ἀκρὲς τοὺς κατὰ μικροσκοπικὰς τριχίτσες ποὺ ἀποτελοῦν ὅλες μαζὶ ἓνα εἶδος βούρτσας καὶ μετὶς ὅποιος καθαρίζει τὰ μπροστῖνα τῆς πόδια.

Λίγες εἶνε στὸν κόσμῳ οἱ φιλάρεσκες ἐκείνες κυρίες, ποὺ διαθέτουν περισσοτέρου χρόνου γιὰ τὴν τουαλέττα τοὺς ἀπὸ τὴ γάτα. Τὸ ζῶο αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ ἀνεχθῇ τὴν παραμικρὴ ἀκαθαρσία στὸ τριχώμα τοῦ. Μόλις ἀντιληφθῇ δὴ λερωθῇ κε, μπαίνει ἀμέσως σ' ἐνέργειαν ἡ γλώσσα. Γλύφοντας τὴ γούνα τῆς ὑπομονετικὰ, τὴν κάνει ν' ἀσπράφτῃ.

Ἀλλὰ καὶ τὰ ποτικὰ διακρίνονται γιὰ τὴν καθαριότητά τοὺς. Ἐνας ζωολόγος διηγήσεται ὅτι μέσα στὴς σκοτεινὲς φωνὲς τοὺς τὰ ποτικὰ περνοῦν πολλὰς ὥρες τῆς ἡμέρας καθαρίζοντας τὸ τριχώμα τοὺς κ' ἀκονίζοντας τὰ μὲν τερά δονατικά τοὺς. Τὸ περιεργότερο δὲ εἶνε, ὅτι ἀπὸ τὴν τουαλέττα τοὺς δὲν λείπει οὔτε ἡ περιποίησης... τοῦ μύστου.

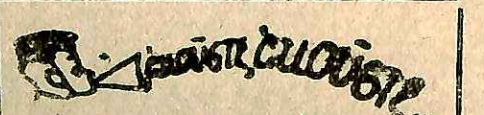
Τὰ μεγάλα ζῶα — οἱ τίγρεις, τὰ ζαγκουά, κλπ. — συνηθίζουν πολὺ καὶ τὰ λουτρά.

Ὅσο γιὰ τὰ ἀρπακτικὰ ποὺ καὶ τὰ σαρκόβόρα θηρία, θεωροῦμε περὶ τὸ νὰ σὰς ποῦμε ὅτι ἀποδοῖκουν ἰδιαίτερη σημασία στὸ... μανικιούρ. Τὰ νύχια τοὺς πρέπει νὰ εἶνε πάντοτε μὲν τερά καὶ κοφτερά.

Ὅπως ξέρετε, φυσικὰ, ὁ χοῖρος εἶνε παροϊμωδῶς γιὰ τὴν ἀκαθαρσία τοῦ. Ὡστόσο, ὅπως ἔχει ἐξασκηθῇ, ἀκάθαρτος εἶνε μονάχα ὁ «πο λιτωμένος» χοῖρος, ἐκείνος δηλαδὴ ποὺ εἴ κ' οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος. Ἐξ ἀντιθέτου, τὸ ἀγριογούρουνο, ποὺ εἴ καὶ μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἄνθρωπους, ἀγαπᾷ τὴν καθαριότητα μέχρι σχολαστικότητος.

Τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ζωῆς τοῦ τὸ ἀγριογούρουνο τὸ περνᾷ μέσα στὸ νερὸ.

Καθὼς βλέπετε, λοιπὸν, τὸ αἶσθησιν τῆς καθαριότητος εἶνε καὶ στὰ ζῶα ἀνεπτυγμένον σὲ μεγάλῳ βαθμῷ. Κάποτε μάλιστα τὰ ζῶα ξεπερνῶν σὲ φιλαρέσκεια καὶ αὐτὸν ἀκόμα τὸν ἄνθρωπο, δηλοῦνται ὅχι τόσο ἀπὸ τὸ λογικόν, ὅσον ἀπὸ τὴν μητέρα φύσιν...

■ ΣΙΚΑΓΟ. — Ξέρετε ποῖος ἔχει τὸν κακὸν νὰ τὸν βρῇτε μέσα στοὺς πρωταθλητάς. Εἶνε τὸ ἀστὲρ Ἀλταίρ, ποὺ τρέχει στὸ ἀπείρο μὲ ταχύτητα... ἐνὸς ἑκατομμυρίου ζεταὶ καὶ καθήγησις Σπορτίσας, ποὺ Ἀσπέρ-σκοπεῖ τῆς πόλεως μᾶς.

■ ΚΟΠΕΓΧΑΓΗ. — Ἐνας βιομήχανος τῆς Ὀβιομήχανος ἀπὸς σκοπεῖν νὰ καταρτίσῃ τὴν χρῆσιν τοῦ νεύου τοῦ γαλακτοῦ καὶ εἶνε πράγματι πολὺ πρακτικὴ, φτάνει νὰ σὰς εἰς τὸν νερὸν γαλακτοφύλακα μὲ λεπτὸ καὶ νὰ ἔχετε εἶναι μὲ τὸν φλυτζάνι εὐγενεστάτου γάλα.

■ ΡΩΜΗ. — Θὰ μπορούσατε ἀσφαλὲς νὰ ὀρκισθῆτε ὅτι ἓνα φύλλο χαρτί τοποθετημένον στὸ φτερό ἐνὸς ἀεροπλάνου ποὺ πετᾷ μετὰ 200 χιλιόμετρα τὴν ὥρα, θὰ ἀναπαύεται ἀπὸ τὴν μὴ ἀπὸ τὸν ἀνεμὸ. Καὶ ὅμως, ἓνας Ἰταλὸς ἀεροπόρος ἀνεκάλυψε, ὅπως φαίνεται, ὅτι τὸ φύλλο αὐτὸ μένει κολλημένον στὸ φτερό ἀνὰ νᾶνε κολλημένον μετὰ φρόντι.

Η ΔΙΔΩΣΤΗ ΤΟΥ ΤΡΑΙΝΟΥ

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΔΩΣΤΗ

— Γιατί σὰς ἔκλεισαν ἐδῶ μέσα; μὲ πῶς τῆσε ὁ δικηγόρος μου, μόλις μπήκε στὸ κελλὶ μου.

— Ὁ, χωρίς νὰ φταίω καθόλου, σὰς ὀρ κίχουμαι! ἀπάντησα. Ἐγὼ φύγει ἀπὸ τὴν Βου δασέστη καὶ ταξίδευα πρὸς τὸ Ἀμστερνταμ γιὰ ἐμπορικὰς μου ὑποθέσεις. Ὡς τὸ Βερολίνο ὅλα πῆγαν καλά. Ἐπειτα ὅμως μπήκε στὸ διαμερίσμα μου μὴ ὥρα καὶ κομψὴ νέα. Δὲν ἀνῆλθε νὰ πιάσῃ μουθεν τὰ καὶ μοῦ εἶπε ὅτι ταξίδευε γιὰ λογαριασμὸ τοῦ πατέρα τῆς, μεγάλου χρυσόχου.

— Δὲν φοβείσθε καθόλου ταξιδεύοντας ἐστὶ μόνι; τὴν ρώτησα μὲ θαυμασμό.

— Καθόλου, ἀπάντησε ἐκείνη. Ἄν καὶ ἔχω ἐκεῖ μέσα κοσμήματα μεγάλης ἀξίας! Καὶ μοῦ ἔδειξε τὴν βαλίτσα ποὺ εἶχε τοποθετηθεῖ στὸ δίκτυο, κοντὰ στὴ δική μου.

— Καὶ ὅμως γίνονται συχνὰ κλοπὲς στὰ τρένα, παρατήρησα.

— Τρία χρόνια τώρα ταξιδεύω χωρίς νὰ μοῦ συμβῇ τίποτε τὸ δυσάρεστο. Ἀλήθεια, ξέρετε τὸ τελευταῖο κλοπὴ τὸν λωποδύτην τῶν τρένων; Ἐχουν μαζὶ τοὺς μὴ βαλίτσα. Ἐπισκέπτονται ὅλα τὰ βαγόνια ἕως ὅτου βροῦν σὲ κάποιο δίκτυο μὴ παρόμοιο. Ἀφῶνουν τότε τὴν δική τους κοντὰ στὴν ἄλλη, καὶ ὅταν πρόκειται νὰ κατεβῶν, παίρνουν τὴν ξένη. Ἄν ὁ ἰδιοκτήτης τοὺς ἀντιληφθῇ, ζητοῦν συγγνώμην γιὰ τὸ λάθος. Ἄν ὅχι, βγαίνουν πάντοτε κερδισμένοι, γιατί ἡ δική τους βαλίτσα, δὲν περιέχει παρά ἀσήμαντα πράγματα.

Μηχανικὰ κύτταξα τὸ δίκτυο καὶ εἶδα πὼς ἡ βαλίτσα τῆς ἔμοιαζε μὲ τὴν δική μου. Συγχρόνως ἀκούσα φωνὲς στὸ διάδρομο. Ἐκεῖ ἔβλεπα. Κάποιος ταξιδιώτης εἶχε χάσει βαλίτσα. Βρήθηκε στὸ δίκτυο τὸ βαγόνιό μου, στὴ θέσιν τῆς δικῆς μου, ἡ ὁποία εἶχε κάνει φτερά, μαζὶ μὲ τὴν ἀγνωστὴν νέα!

Τότε κατὰλαβον τί εἶχε συμβῇ. Ἡ χαριτωμένη νέα, λωποδύτρια προφανῶς, ἔκλειψε ὅμως ὅτι δὲν περιείχε κανένα πράγμα, γιὰ τὴν ἄλλαν, τὴν ἔφερε στὸ διαμερίσμα μου καὶ τὴν ἄλλαξε μὲ τὴν δική μου, ἐλπίζοντας νὰ βρῇ κατὰ καλύτερον.

Οἱ σιδηροδρομικοὶ ὅμως, χωρίς νὰ μ' ἀστυνομία τοῦ σταθμοῦ, ἡ ὁποία μὲ κλειδῶσε ἐδῶ μέσα!

Μερικὲς ὥρες ἀργότερα ὁ δικηγόρος μου ἐξαγγέλλει γιὰ νὰ μοῦ ἀναγγελεῖ πὼς ἡ μου ἐλευθέρως.

Δὲν ὤμνηρε πιά λόγους νὰ συνεχίσω τὸ ταξίδι μου στὴν Ὀλλανδία, ἐφόσον εἶχα χάσει τὴν βαλίτσα μου μὲ τὰ χαρτὰ ποὺ μοῦ ἴσσαν ἀπαραίτητα γιὰ τὴν διεκπεραίωσιν τῶν ὑποθέσεών μου. Ξαναγύρισα λοιπὸν στὴν Βουδαπέστη.

Μόλις μπήκα στὸ γραφεῖο μου, εἶμιναι σὰν ἀπολιθωμένος. Ἐπῆκαν στὸ τραπέζι βρισκοτὰν ἡ βαλίτσα μου. Τὴν ἔβλεπα στιγμὴν μὴ καὶ ὁ κτηματίας μου γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ ἓνα γράμμα.

— Τὸ ἔφερε μὴ κυρία, μοῦ εἶπε, μαζὶ μὲ τὴν βαλίτσα.

Ἀπὸ τὴ σύντομη περιγραφὴ ποὺ μοῦ ἔκανε ὁ κτηματίας μου, κατὰλαβον πὼς ἐπρόκειτο γιὰ τὴν νέα τοῦ τρένου. Ἀνοίξα τὸ γράμμα καὶ διάβασα:

«Ἀγαπητέ μου, κύριε Μπέρνερ, μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὴς τόσες φωνὲς ποὺ σὰς προκάλεσα. Τὸ ἐπάγγελμα μου ὅμως δὲν μοῦ ἐπιτρέπει ἀσθηματικότητες. Ὅταν ἀνοίξα τὴν βαλίτσα σας καὶ τὴν βρῆκα γεμὴ πρᾶγματα, ἀχρηστὰ γιὰ μένα, ἀλλὰ πολυτίμητα γιὰ σὰς, εἵσπασα νὰ σὰς τὴν ἐπιστρέψω, ἐπεισοῦσα νὰ σὰς τὴν Βουδαπέστη.

Μπέρνερ, νὰ σὰς πῶ καὶ κατὰ ἄλλο. Ἡ συντροφία σας καὶ ἡ συζήτησις μᾶς μοῦ εἶναι γέννησι τῆς ἐπιθυμίας νὰ ἐπαναλάβω τὴν ἀρχαία μὴ νέα ζωὴ κοντὰ σας. Εἶνε ὁ μῦθος πᾶς ἀπὸ τὴν νέα. Σὰς φιλῶ.

Ἡ ἀγνωστὴ τοῦ τρένου.

«Υ. Γ. Πρὸς τὸ ἀνέμετε ἓνα ταχυδρομικὸν, κατέλαβον πὼς γιὰ τὴν ἀρχαία μὴ νέα ζωὴ κοντὰ σας μὴ ἔχουν γυναικάς.»

Ἀνοίξα τὸ ταχυδρομικόν μου... Ἡ χρυσὴ σιγα μετὰ τὴν ἀνέμετε, ἐπειδὴ δὲν μπορούσα πιά νὰ ἐξαγγελλίσω στὸν τῶν δρόμο!

ΡΟΛΑΝΤ ΑΣΤΕΡΙΑ

Τὸ δαυματούργον ΛΕΜΟΝΙ

Ὁ μέγας Παστέρ ἀπέδειξε καθαρά ὅτι ἓνα γραμμάριο κτηνικὸ ὀξέως ἀρκεῖ γιὰ ν' ἀπομακρύνῃ κάθε κίνδυνον ἀπὸ μὴ λίτρο νεροῦ ποὺ περιέχει καὶ μικρόβια χολέρας ἀκόμα.

Ὁ ἴδιος Παστέρ λέγει ὅτι ἡ λεμονάδα εἶνε ἀπαραίτητη ὅταν μαστίζῃ τὴς πόλεις τύφος, χολέρα, χολερὴν καὶ ἄλλα παρόμοια νοσήματα. Ἰδίως ὅταν ἐνσκήψῃ χολέρα, ἡ λεμονάδα εἶνε τὸ μόνον ἀπολύτως ἀσφαλὲς προφυλακτικὸν μέσον ἐναντίον τῆς.

Ὅποιοι πάσχει ἀπὸ δυσπεψία λένε πολλοὶ μεγάλου Γάλλου ἐπιστήμονος, καλὰ θὰ κἀν νὰ μὴν πίνῃ τίποτε ὅταν τρώγῃ. Ἄν ὅμως βέλῃ νὰ πῇ κατὰ τὴν ἑνὴν πῇ ἓνα ποτήρι λεμονάδας χωρὶς ζάχαρι.

Ὅταν ἐνσκήπτουν ἐπιδημικὲς ἀσθένειες τῶν ἐντέρων ἢ τοῦ λαμποῦ, γιὰ νὰ προφυλαχθῇ καὶ αὐτὲς, εἶνε ἀπαραίτητο νὰ κἀν συνεχῶς πλύσεις τοῦ στόματος, μὲ λεμονάδα ἑλαφρά.

Ὅπως ὅλα τὰ φυτικά ὀξέα, ἔτσι καὶ τὸ κτηνικὸ ὀξὺ τοῦ λεμονίου, ἐπιδρᾷ πολὺ εὐεργετικὰ στὰ ὄργανα. Τὸ κτηνικὸ ὀξὺ εἶνε ἀποτελεσματικὸν ταπὸ καὶ κατὰ τὰς συμφορήσεων, ἰδίως τῶν ἐν κεφαλῇ.

Μὴ λεμονάδα μετὰ τὸ φαγητὸ, νικᾷ τὴν βαρυθυμία καὶ δίνει φρεσκάδα στὸ μυαλόν. Μπορεῖ ἔτσι κανεὶς νὰ ἐργασθῇ πνευματικῶς ἀμέσως μετὰ τὸ φαγητὸ τοῦ.

Στὴν Ἀγγλία οἱ γιατροὶ παραδέχονται τὸ κτηνικὸ ὀξὺ καὶ ὡς ἀρίστον προφυλακτικὸν μέσον κατὰ τῆς ἀρθρίτιδος καὶ τῶν ρευματισμῶν.

Τοὺς ἀπαντοῦν ὅμως οἱ Γερμανοὶ γιατροὶ: «Ἀδικεῖτε τὸ λεμόνι, ἀν' τὸ θεωρεῖτε μόνον ὡς προφυλακτικὸν μέσον κατὰ τῶν ἀσθενειῶν, ἐνῶ εἶνε ἀρίστο καὶ δραστηριότατον καὶ ὡς φάρμακον κατ' αὐτὰν.

Καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ ἀρχαῖοι ἤξεραν ὅτι τὰ ξινὰ ποτὰ καταπραΰνουν τοὺς περικοῦς. Στὸν περικοῦ μάλιστα ἡ λεμονάδα, ἐκτός τῶν ἄλλων εὐεργετικῶν ἀποτελεσμάτων τῆς, δροσίζει τὸν ἄρρωστο καὶ ἀθύνει τὴν δίψα τοῦ.

Καὶ κατὰ τῆς διαρροίας ἡ λεμονάδα ἐνεργεῖ μὲ λαμπρὰ ἀποτελέσματα.

Ἐχει πιστοποιηθῇ ἀκόμη ἀπὸ τοὺς γιατροὺς ὅτι τὸ λεμόνι προσφέρει μεγάλης καὶ σπουδαίας ὕπηρεσιες ἐναντίον τῶν χρωμῶν νοσημάτων τοῦ λάρυγγος καὶ τοῦ φάρυγγος, ὅπως ἐπίσης καὶ κατὰ πάσης καταρροῆς, βακτηριολογικῆς φύσεως, ὅπως εἶνε ἡ φλογώσις τῶν ματιῶν, τῆς μύτης κτλ.

Πολὺ περίεργη εἶνε ἡ θεραπεία τῆς ἀρθρίτιδος καὶ τῶν ρευματισμῶν μὲ λεμόνι, τὴν ὁποῖαν ἀκολουθοῦν οἱ Γερμανοὶ γιατροὶ. Στὴν ἀρχὴ δίδουν στὸν ἀσθενὴ τρία λεμόνια καθεὺν ἡμέρα, σιγὰ - σιγὰ δὲ τὰ ἀυξάνουν ἕως ὅτου φθάσουν στὰ 25—30. Ὁ ἀσθενὴς στὴν περίπτωσιν αὐτὴν τρώει τὴν ψίχα τοῦ λεμονίου. Καμὴ μὴ δύνανται δὲν χρειάζεται. Ὡστόσο, καλὸ εἶνε νὰ πίνῃ ὁ ἀσθενὴς καὶ μὴ ποσότητα νεροῦ ζεστοῦ ἢ τσαγινοῦ καλοῦ.

Συντελεστικὸν ἐπίσης εἶνε τὸ κτηνικὸ ὀξὺ καὶ γιὰ τοὺς κλόνους, τὴς χιονίστρας, τῆς πιτυρίδας τοῦ κεφαλοῦ καὶ πολλὰ ἄλλα νοσήματα ποὺ ἔχουν ἢ μάλλον δὲν... ἔχουν ἀκόμα οἱ γιατροὶ.

Τὸ δαυματούργον
ΤΟΥ ΕἰΝΤ ΛΕΠΤΟΥ

Ὁ κ. Ἐρωτιάδης, ἓνας τρομερὸς κορτάκος, λέει σὲ μὴ δεομένην μέσα στὸ τρέμα ὅτι εὐχαριστῶ, κύριε, κυττάτε...

— Ὁ, ἔχου! ἔκανε ὁ φίλος μᾶς. Θὰ εἶναι μ' ὅλην τὴν καρδίαν ὅλας χιλίας βραχμέας γιὰ νὰ ἴδῃ ὅλας δέκα ἑκατοστάς...

— Εὐχαριστῶς, κύριε.

Καὶ ἡ ἔξυπνὴ νέα πῆρε τὸ χιλιάρικο καὶ ἀφῆσε νὰ φανοῦν ὅλας δέκα ἑκατοστάς.

Αὐτὴ τὴν φορὰ ὅμως ἦσαν ἡ σειρά τῆς νὰ προτείνῃ καὶ εἶπε στὸν κατακτητὴ μᾶς:

— Ἄν μοῦ δώσετε ὅλες δύο χιλιάδες βραχμέας, εἶμαι πρόθυμη νὰ σὰς δειξῶ τὸ μέρος ὅπου ἔκανα ἐγγυησὶ σκωληκοειδίτιδος!

— Ἀλήθεια! ἔκανε ὁ κ. Ἐρωτιάδης. Καὶ πότε θὰ μοῦ τὸ δείξετε;

— Μὰ, σὰς λίγο, μόλις κατεβῶμε! Ὁ φίλος μᾶς πληρώσε τὰς δύο χιλιάδας καὶ τέλος τὸ τρέμα σταμάτησε καὶ ἡ νέα σηκώθηκε. Ὁ κ. Ἐρωτιάδης τὴν ἀκολούθησε.

— Νὰ τὸ μέρος ὅπου ἔκανα τὴν ἐγγυησὶ σὺ τοῦ εἶπε ἡ νέα. Καὶ τοῦ εἶπε μὲ τὸ δάκτυλό της μὴ χειρουργικὴ κλινικὴ ποὺ βρισκόταν ἀπέναντί του.

Τὰ πλακάκια

Ἡ Ζαμφὼ προσκάλεσε σπῆτι τῆς γιὰ τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιάς, μερικὲς γειτόνισσες.

— Νάρθης, Εὐαθρία μου, μὲ τὸν ἄντρα σου νὰ κόψωμε τὴν πῆττα καὶ νὰ παίξωμε καὶ χαρτὰ. Στὴν ἑρὰ ὁδὸς ὁ κόσμος παίζει γιὰ τὸ γούρι τῆς μέρας. Ἔτσι εἶνε τὸ ἀντίτι.

— Δὲ θέμει νὰ σὰς δώσωμε βάρους, καλέ.

— Γιατὶ βάρους, Εὐαθρία μου; Κάθε μὴν πού θάρῃ καὶ φέρῃ κατὰ γιὰ τὸ καλόν. Ὑστερα γιὰ τὸ φῶς θὰ τὸ βγάλωμε ἀπ' τὰ χαρτὰ χωρὶς νὰ τὸ πλερώσῃ ἓνας. Ὁδὸλοι σήμερα ἔτσι τὸ κάνουν σὰ πῶς μὴν μὴν ἀσπίτια. Μοῦ τῶπε ἡ ἀνηψία μου ποὺ εἶνε φάρμακα καὶ μπαίνει σὰ καλὺτερα σαλόνια τοῦ Ἀθῆνας.

Τὸ βράδυ τῆς Παραμονῆς ἡ Ζαμφὼ εἶπε στὶς δύο κοινάδες τῆς:

— Νὰ κατεβῆτε κ' ἔσεϊν νὰ κόψωμε τὴν βασιλόπιττα. Θάρβουνε καμπόσες γειτόνισσες καὶ θὰ παίξωμε καὶ χαρτὰ.

Ἡ Ὀρθοδοξία ποὺ δὲν ἀγαπᾷ τίς φασαρίας ἴς εἶπε:

— Καὶ τὸ χρόνον νᾶστε καλὰ, ἐγὼ δὲ θάρβω, γιατί νυστάζω. Ἀς ἔρῃ ἡ Τερψιθέα.

Ἐννοεῖται πὼς ἡ Τερψιθέα σὰν κοκκίτα γεροντοκόρη πουντρώθηκε καὶ κατέβηκε ἀπὸ τίς πρώτες.

Ἦρθαν σιγὰ - σιγὰ ἡ Εὐαθρία μὲ τὸν ἄντρα τῆς, ἡ χῆρα ἡ Σουσάνα, ἡ Σταματούλα μὲ τὸν ἀρραβωνιαστικὸν τῆς καὶ οἱ κόρες τῆς Σουλούςας μὲ τὸν ἀδερφοῦ τοὺς.

Ἡ Ζαμφὼ τὴς ὑπεδέχτο μὲ χαμόγελα καὶ χάρια, ἀνάλογα μὲ τὰ πράγματα ποὺ τῆς φέρινα νε.

— Ἦφρα καμπόσα φονίικα, Ζαμφὼ μου, γιὰ τὸ καλόν. Τάκανα μὲ τὸ λάδι μὰ ἡβαλα μὲ λί καὶ κρασί κ' ἡ ἐνῆκανε μὴ χόρα.

— Καλέ δὲν ἦταν ἀνάγκη, Εὐαθρία μου.

— Ἐγὼ σοῦφερα ἀπὸ φρούτα, μήλα, τζιζιφὰ καὶ κάστανα καὶ μουστὸπτητες, εἶπε ἡ Σουσάνα.

— Ἰχου! Γιατὶ καλέ, Σουσάνα μου, νὰ πὰρῃς τὸν κόπο.

Ἡ Σταματούλα ἔφερε ἓνα μπουκάλι κρασί Σαμωτικό καὶ τὰ κορίτσια τῆς Σουλούςας, σὰ φάει καὶ σὰκα.

— Ἀς εἰστε καλὰ ποὺ ἡφέρατε τόσα μπερεκέτια γιὰ τὸν καλόν τὸν χρόνον. Ἐὰς ταμπήσουμε κ' ὕστερα θὰ δοῦμε καὶ τὴν τύχη μᾶς σὰ πλάκακια.

— Πλακάκια θὰ παίξωμε; εἶπαν τὰ δύο κορίτσια;

— Ἐμεῖς δὲν εἴμαστε μοντέρνες, εἶπεν ἡ Ζαμφὼ. Αὐτὸ ξέρουμε, αὐτὸ θὰ παίξωμε.

Καὶ ἀφοῦ φάγαμε, ἔφερε μὴν τράπουλα χαρτὰ καὶ τὰ ἀπλώσε στὸ τραπέζι. Καὶ οἱ ἄλλοι ἀρχίαν νὰ μιζάρουν ἐπάνω σὰ πλάκακια μὲ γέλια, φωνὲς καὶ ἐνδιαφέρον.

— Ἐλα, καλέ Ζαμφὼ καὶ σὺ;

— Τώρα, θὰ σὰς βγάλω πρῶτα ἓνα κρασάκι ἀκόμα.

Ἀφοῦ τοὺς προσέφερε τὸ κρασί, στρώθηκε καὶ ἡ ἴδια στὸ τραπέζι καὶ ἀρχισε νὰ μιζάρῃ. Στὴν ἀρχὴ ἔχασε μερικὰ λεφτά, κατόπιν ὅμως ἀρχισε νὰ κερδίζῃ - αμμή.

— Πολὺ τυχερὴ ἡ Ζαμφὼ ἀπὸψε, εἶπε ἡ Σουσάνα ἡ χῆρα.

— Σκόρδα! εἶπε ἡ Ζαμφὼ.

Καὶ ἔβαλε περισσότερα στὸ δικὸν τῆς τὸ πλάκακι.

Ὁ νέος ποὺ ἔκανε τὸν μπαγκιέρη, τῆς παρὸς τήρησε.

— Μὴν τραβᾶτε τὰ χαρτὰ κοντὰ σας, κόνα Ζαμφὼ.

— Καλέ! Φοβάσαι νὰ μὴν τὰ μαγέψω;

— Ὅχι δά, εἶπεν ἡ Εὐαθρία. Στάψε γιὰ νὰ μὴν παραέσουνε.

— Ἦρὸ! Μὴν νὰ παίζαμε τὰ ἑκατομμύρια!

— Νὰ μὴν κερδίσω οὔτε ἓνα κατοστάρικο ἐγὼ! εἶπε μὲ παράπονον ἡ Τερψιθέα.

Ἡ Ζαμφὼ χαμογέλασε.

Ἀρχιμηνιά

Ἀρχιμηνιά κ' ἀρχιχρονιά καὶ γιὰ τὸν κάλικο ντονιὰ τὸ ἄχτι μου θὰ βγάλλω. Τούτῃστιν τῶραλα σκοπὸν ἀπ' τὴν καλὴ νὰ τοῦ τὰ πῶ, κοινὰς νὰ τοῦ τὰ...φάλλω.

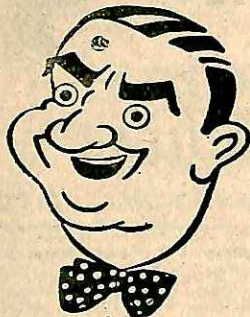
Ἀλλὰ, γιὰ νᾶμαι εὐλικρινής, σ' αὐτὰ τὰ χρόνια μᾶς, κανεὶς φιλότιμον δὲν ἔχει. Κι' ἂν ἐλαφρὸς παρεκτρέπῃ καὶ τὸν ἐξάφελον τοῦ τῆς γιὰ αὐτὸν πέρα βρέχει.

Μαυραγορίτες μερικοὶ ἔγιναν οἱ ἐμπορικοὶ σπουδαῖοι καὶ μεγάλοι. Κι' ἂν τοὺς τὰ φάλλῃς [ἀφειδῶς,] θὰ σ' ἀπαντήσουν ἀναιδῶς: Ἰδῶς: — Αὐτὰ μᾶς τάπαν... [κ' ἔτσι.]

Ὅ,τι κανένας κ' ἂν δὲν ἔχουν τοῖς πῆ [ἐντροπῇ] καὶ ν' ἀλάντζουν ἀποσους Κι' ἂν ἔχουν τώρα πο- [βρωθῇ,] κάποια στιγμολογία θὰ [βρεθῇ,] νὰ φάνε τῆς - χρόνι- [ἰὰς τοὺς!] Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ἀνοῖξαν τὰ χαρτὰ.

Ένα πολύτιμο — ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟ —

Η ΚΩΜΩΔΙΑ της ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Η Κυρία με το κολλίε: Μία ώρα για γυναικία 25 ετών.
Ο Ξενοδόχος: 40 ετών.
Η Άννη: 20 ετών.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Η Κυρία (ταραγμένη, φέρνοντας τα χέρια της στον ώμο της λαμιάς). — Άχ, Θεέ μου, έχασα το μαργαριταρένιο μου κολλίε!

Ο Ξενοδόχος. — Το κολλίε σας, κυρία; — Ναι. — Έδώ και λίγη ώρα το φορούσα... Μα πώς το έχασα; Αν μου είχε πειστεί, έπρεπε να το είχα άκουση.

Ο Ξενοδόχος. — Μήπως έπεσε μέσα στο αυτοκίνητο σας; (Διευθύνονται και οι δύο κυρίες στο θαυμάσιο κομψοτέλει της κυρίας, ανασπώνοντας χαλάκι και προσκεφάλια. Τού κακού όμως, τα μαργαριτάρια έχουν κάνει φτερά).

Η Κυρία. — Είπε απίστευτο! Θυμάμαι καλά: πώς το φορούσα όταν καταβήκα απ' το αμάξι.

Ο Ξενοδόχος. — Άς ψάξω.

(Η κυρία και ο Ξενοδόχος ριχνονται καταγής με τα τέσσερα

και ψάχνουν προσεκτικά τη γύρω χλόη. Μόνο όμως που λέρωσαν τα χέρια τους και τα γόνατά τους).

Ο Ξενοδόχος (μ' ένδιαφέρον). — Είπε αξίας; — Κι ορίστε. — Ο φίλος μου: Ω, είναι το πιο έξυπνο και το πιο καλό παιδί το κόκορο.

Ο Ξενοδόχος. — Όχι, ρωτώ για το κολλίε.

Η Κυρία (με μία περιφρονητική κίνηση). — Θαρρώ πως αξίζει πάνω από εκατό χιλιάδες φράγκα. — Αν στενοχωριέμαι όμως είναι γιατί το έχασα. — Ήταν από «χέρη», καταλαβαίνετε;

Ο Ξενοδόχος (κυττάζει με θαυμασμό την κυρία αυτή που είναι τόσο πλούσια, ώστε να χάνει ένα κολλίε εκατό και πλέον χιλιάδων φράγκων και να μη στενοχωριέται παρά μόνο γιατί ήταν από χέρη). — Μπορεί να το βρούν και να σας το φέρουν.

Η Κυρία (άναστενάζοντας). — Άσπείρετε; Πάντως έγω πρέπει να φύγω γιατί με περιμένουν. Θα σας αφήσω την κάρτα μου, κι αν τυχόν βρεθώ το κολλίε, θα δώσω δέκα χιλιάδες φράγκα σ' όποιον μου το φέρει.

Ο Ξενοδόχος. — Μπορείτε να μείνετε ήσυχη, κυρία. — Αν το βρούν...

(Η κυρία φεύγει και ο Ξενοδόχος ξαναπέφτει με τα μούτρα πάνω στη χλόη χωρίς πάλι να κατορθώσει τίποτε. Τέλος κρυβόταν πίσω από ένα θάμνο και παρακολουθεί τους διαβάτες. Δεν έπρεπε να το βρή άλλος το πολύτιμο κολλίε και να το πάρει).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Μία νέα χλωμή και αδύνατη προχωρεί άργα στην άκρη του δρόμου. Κρατεί τα μέρη της χαμολιμένα, αποδεικνύει πως είναι βυθισμένη σε σκέψεις. Ξεφύγει σβέλτο, παίρνει κάτι και το κρύβει μέσα στη τσάντα της, ριχνοντας συγχρόνως γύρω της, φοβισμένες ματιές).

Ο Ξενοδόχος (πρόχειρ και στέκεται μπροστά της). — Συγγνώμη, δεσποινίς... Βρήκατε νομίζω κάτι πάνω στη χλόη.

Η Νύχτα (φοβισμένη). — Στη χλόη;... Όχι, κυρία.

Ο Ξενοδόχος. — Σας είδα να σηκώνετε κάτι!

Η Νύχτα. — Ήταν ένα τε-

τράφυλλο τριφύλλι... Είμαι τόσο άτυχη συνήθως που...

Ο Ξενοδόχος (χαμογελώντας). — Πρό δόλιγος μία πελάτισσά μου έχασε εδώ κοντά το μαργαριταρένιο κολλίε της. — Αν το βρήκατε, είναι προτιμότερο να το επιστρέψετε, γιατί αλλιώς θα σας πλώ στην αστυνομία να σας ψάξουν.

Η Νύχτα (με φωνή πνιγμένη απ' τη συγκίνηση). — Δεν είπα ότι ήθελα να το κρατήσω... Και βέβαια, θέλω να το επιστρέψω στην κυρία.

Ο Ξενοδόχος (χαμογελώντας). — Είναι προτιμότερο να είναι κανείς τίμιος. — Άλλωστε θα κερδίσετε κιόλας, ένα καλό ποσό. — Η κυρία μου ανέθεσε να δώσω δύο χιλιάδες φράγκα σ' όποιον μου το φέρει.

Η Νύχτα (με ένθουσιασμό). — Δύο χιλιάδες φράγκα! — Ω, αν οι κυρίες την τσάντα της και παραδοθεί το πολύτιμο κολλίε στο Ξενοδόχο, ο οποίος δεν ήξερε ακόμα αν θα το πουλούσε ή θα το επέστρεφε για να πάρει τις δέκα χιλιάδες φράγκα. Πάντως η δουλειά ήταν σπουδαία. Κατένευσε στασιμώς λουπόν, μπάζει τη νέα στο μαγαζί του και της μεταβίβει τα χρήματα, προσφέροντάς της και μία λεμονάδα).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Το θύροφο κομπιολέ της κυρίας με το πολύτιμο περιδέραιο έχει σταματήσει σε απόσταση έξι χιλιομέτρων απ' το πανδοχείο και η ώραία κυρία κατίζει ένα ταχυάριο κυττάζοντας με άδυτο μορφή προς το δρόμο. — Έπι τέλους φανερώνεται η χλωμή κι' αδύνατη Νύχτα. Προχωρεί προς το αμάξι και χύνεται μέσα).

Η Κυρία. — Πόσα; — Νέ. — Δύο χιλιάδες φράγκα και μία λεμονάδα.

Η Κυρία. — Έν τάξει! Κι' έχωμε άλλα τρία κολλίε. — Προμει το κόλπο αν θέλωμε να περάσουμε καλές νύχτες. — Πρέπει όμως να μας στείλουν κι' άλλα κολλίε, τών δέκα φράγκων και να προσπαθήσουμε να τους πείσουμε να μας κάνουν και κάποια εκπτώσεις τώρα που τ' αγοράζουμε χονδρικά!

ΡΟΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΕΡ Σ

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ — της πρωτοχρονιάς —

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Αιώνια του ή μνήμη πάει περίπατο κι' αυτό απέβλεψε στο έτος του Σαραντά-δύο.

Και την ίδια πάλι ώρα δίχως φασαρία, έγεννήθηκε αίσιας το Σαραντά-τρία.

Μά το Βρέφος, όπως είπαν οι γιατροί με πόνο, θα πεθάνει δίχως άλλο σ' ένα χρόνο.

ΛΑ ΦΟΝΤΑΙΝ

ΕΥΘΥΜΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

* Κάθε καινούργιος χρόνος που έρχεται διαδέχεται ένα παλιό.

ΜΕΤΕΡΝΙΧ

* Άλλοι μόνον! Κάθε Πρωτοχρονιά λέμε: Πάει κι' αυτός ο χρόνος, κι' είναι τρισαλλομένο, αλφειά!

* Μην παίζετε ποτέ χαρτιά στην Πρωτοχρονιά, αν δεν έχετε!

* Τα δώρα ξεσηκώνουν την ψυχή, αρκεί μόνο να... σέ θυμούνται και να σου τ' στέλνουν.

ΑΓΙΟΣ ΒΑΣΙΛΗΣ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ Σ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Με εξαιρετική λαμπρότητα πραγματοποιήθηκε φέτος η Πρωτοχρονιά σ' όλον τον κόσμο.

— Στη Γαλλία άντι των καθιερωμένων γάλων, εορτάσσαν εφέτος απ' τους έμπορους οι ιδιοί οι αγοραστές για λόγους... τ' μ' ης.

— Στην Αμερική ο Φόρντ έχρισε 150.000 αυτοκίνητα στα μικρά παιδιά της πολυκατοικίας που μένει.

— Στη Σιβηρία οι κάτοικοι έώρτασαν για πρώτη φορά εφέτος λευκή Πρωτοχρονιά. Ίσως αυτό σας φανή άπίστευτο, κι' όμως... έχιονισέ!

— Στάς Ινδίας δεν εορτάσθη εφέτος Πρωτοχρονιά. Οι Ινδοί θέλουν να την εορτάσουν με το παλιό ημερολόγιο.

ΠΟΛΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

Μιά σύγκρισις

ΑΝΤΡΑΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ

— Ο άντρας είναι δυνατός.

— Η γυναίκα είναι ώραία.

— Ο άντρας έχει τόλημ και πεπαιχτή.

— Η γυναίκα δειλία και άσπείρα.

— Ο άντρας έχει κρίση.

— Η γυναίκα είναι άνοησία.

— Ο άντρας είναι δικαίος.

— Η γυναίκα πονετική.

— Ο άντρας αποφεύγει την άθλιότητα.

— Η γυναίκα την άνακομφίζει.

— Ο άντρας έχει έμπιστοσύνη.

— Η γυναίκα γοδό.

— Ο άντρας άναδεικνύεται όταν ένεργει.

— Η γυναίκα είναι μεγάλη όταν άποφύγει.

— Ο άντρας μιλάει για να πληροφωρή.

— Η γυναίκα για να εύχαριστή.

Χρήσιμες συμβουλές

ΓΙΑ ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ

...Για να καθαρίσωμε πολλές λευκές ή κρέμ δαντέλες, τις θα τοίμε σε ζεστή σαπουνάδα και τοποθετούμε το δοχείο σε στεγνή φωτιά. Αφού σιγοβράσουν, τις σβίσαμε, τις ξεβγαλίσουμε με κρύο νερό, τις γομώμε με λακκά και τις θαόμε να στεγνώσουν επάνω σε καθαρή σανίδα.

...Για να μη ευνηση ένα καθαρό παρό σας, βρέξτε ένα καθαρό παρό με ζεστό, στραγγιστό το καλό κι με μεταβλήτων σε λευκούς, οι κίτρινοι σε ερυθρόδερ...

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ — του "Αη-Βασίλη" —

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΣ ΘΥΛΟΣ

Νύχτα Πρωτοχρονιάς!... Το χιόνι πέφτει πυκνό, όλα είναι κατάλευκα, τα δέντρα, οι στέγες, οι δρόμοι. Είναι πολύ άργα, μεσάνυχτα περασμένα. Τα ρεβέντια έχουν τελειώσει. Όλοι κοιμούνται βαθειά. Μονάχα ο "Αη Βασίλης εξαγνίζει και ηγαίνει από σπιτί σε σπιτί. Μπαίνει απ' τις καμνοδόχους και άφινει τα δώρα του μέσα στα παπουτσάκια που έρι σκαίται τοποθετημένα μπροστά στο τζάκι.

Πόσα δώρα πράγματα μοίρασε άκοιμήματα, παιχνίδια και γλυκά μέσα σ' ώραία και πολυτελή κομψά! Ξέρει καλά ο "Αη Βασίλης" τι θέλει ο καθένας παπουτσάκι. Στα θύροφα κάθε παπουτσάκι, μεταξά τον κυριών βάζει πλούσια κομψήματα, περιδέραια, δαχτυλίδια, μεταξά, δαντέλες...

Στα παπουτσάκια των κυριών πάλι άφινει ταμπακιέρες, πίπες, κομμοδεμένα κανέ.

Τα μικρά τέλος παπουτσάκια των παιδιών τα γεμίζει με παιχνίδια, σοκολάτες και βιβλία με ωραίες ζωγραφίες. Στα παπουτσάκια αυτά άφινει τόσα πρτάγματα, ώστε δεν χωρούν όλα μέσα σ' αυτά τα ξεχλωμένα.

Τώρα πάλι είναι όμως άργα, ο "Αη Βασίλης μοίρασε σχεδόν όλα του τα δώρα. Δεν του μένουν παρά τρία μόνο παιχνίδια. Και αυτά θα τ' άφήση στο τελευταίο και μόνο σπιτί που δεν έπισκεφθή κε άκόμα.

Μπροστά στο τζάκι του σπιτιού αυτού, τρία κομψά παπουτσάκια περιμένουν. Είναι δλοκαίνουργια και δείχνουν ότι τα φορούν τα ποδαρικά εύτυχισμένων παιδιών. Στο βάθος του τζακιού ένας γρύλλος τραγουδάει το μονότονο τραγούδι του. Μα εκεί, μακριά απ' τα τρία κομψά παπουτσάκια, βρίσκεται σάν παρατεταμένο κι' ένα άλλο άκόμα παπουτσάκι. Ο γρύλλος τραγουδάει εκεί κοντά του, σάν να θέλει να το πάρηνη ήση για το μοναξιά του και τη φτώχεια του. Μα καθώς φαίνεται περμένει και αυτό το Πρωτοχρονιακό δώρο του.

Άλλοι μόνον! Τα παπουτσάκια αυτά άνηκει σ' ένα μικρό όρφανό! "Έρρημο και άγκαταλειμμένο, το όρφανό μία μέρα με το όρμη ο γονείς των τριών εύτυχισμένων παιδιών. Το λησθήκαν και το πήραν στο σπιτί τους για να κά η δειλότητα και να παίζη κάποτε με τα χαϊδεμένα τους παιδιά.

Το ντύνουν με τ' άποφύγια τους, γι' αυτό φορεί πάντοτε τα λησθήματα και παπουτσάκια. Συχνά τα τρία πλουσιόπαιδα το άποπάρην και τότε το όρφανό ηγαίνει και στέκεται μακριά τους, σ' ένα γωνιά, δειλό και παροπλισμένο, έτσι γονείς στέκει τώρα στην άκρη του τζακιού, μακριά από τα τρία κομψά παπουτσάκια, το τριμμένο δικό του παπουτσάκι.

Απόψε το φτωχό παιδάκι, κυττούσε σιωπηλό τα τρία πλουσιόπαιδα που πήγαν και άπέθεσαν τα παπουτσάκια τους μπροστά στο τζάκι. Τα πρόσωπα τους έλαμπαν από χαρά. Πάλι έβριζε η ώραία δώρα που εύρισκε το πρωί μέσα σ' αυτά... "Ύστερα τα τρία άδελφά πλάνιασαν και άποκομψήθηκαν στα ζεστά κρεββάτια τους.

Το όρφανό όμως δεν πήγε και αυτό να κοιμηθώ στο φτωχό του στρώμα, όταν έμεινε μόνο, έβγαλε το ένα παπουτσάκι του, έβγαλε το παπουτσάκι απ' τα δυο και οι γά - σιγά - έβγαλε στην άκρη του τζακιού. Βέβαια, το παπουτσάκι του ήταν παλιό, άλ - ο καλός "Αη Βασίλης είναι πονετικός και δεν περιφρονεί τη φτώχεια... Μήπως ο Χριστός δεν γεννήθηκε πρό δόλιγος μόλις ήμερών μέσα σ' ένα φάτην;

Ήταν κι' αυτό ένα φτωχό παιδάκι και γι' αυτό άγαπή το φτωχό παπουτσάκι... Γι' αυτό μόλις στα τόσες χιλιάδες χρόνια πέρασε ο "Αη Βασίλης μοίραζε τα δώρα του σ' όλα τα παιδάκια, πλούσια ή φτωχά. Κανένα δεν άφινει παραπονημένο. Έτσι και άπόψε, όταν θα έρχόση το μικρό όρφανό.

Κάτι θα βάλη και σ' αυτόνοδ το παπουτσάκι... Και με τις σκέψεις αυτές το φτωχό παιδάκι άποκοιμήθηκε χαμογελώντας.

Ο "Αη Βασίλης κατέβηκε απ' το τζάκι. Είθε τα τρία παπουτσάκια και σκέφθηκε:

"Ωραία! νύια - ίσια τρία παιχνίδια μου άπομένουν άκόμα. Κανένα παιδάκι δεν θα μείνει άπόψε παραπονημένο. Βάξω κατάπιν από ένα πλουσιό, παιχνιδάκι στα τρία παπουτσάκια, χαμογελάει καθώς σιλογίζεται, τη χαρά των τριών παιδιών, όταν αύριο το πρωί θα ίδουν τα δώρα τους, και με τη σκέψη αυτή έτοιμάζεται να φύγη. Θα πάρη τώρα υπλά στον ούρανο να τη σπών και λó Χριστό πώς έξέτελεσε άποψε την διαταγή του και πώς όλα τα παιδάκια θα είναι εύτυχισμένα την ήμερα της Πρωτοχρονιάς. Την στιγμή όμως που έκινούσε, ο γρύλλος, εκεί στην άκρη του τζακιού άρχίζει έξαφνα το διαπεραστικό τραγούδι του.

Σαφηνισμένος ο "Αη Βασίλης γυρίζει το κεφάλι του και βλέπει τότε το... παλιό και μοναχικό παπουτσάκι. Στέκεται περίλυπος... Πώς δεν το άντελήφθη καθόλου; Και έσκόπευε να πη στο Χριστό πώς δεν άφησε κανένα παιδάκι παραπονημένο άπόψε! "Α, το καμένο το παρατεταμένο αυτό παπουτσάκι... Τι να κάνει τώρα που δεν είχε πιά κανένα παιχνίδι; Τι ν' άφήση στο φτωχό παιδί; Τό πρωί όταν έφυγη, έδεν θα έρη κανένα δώρο. Θα κυττάζη με παράπονο τα παιχνίδια των τριών πλουσιόπαιδων και θα νομίση πώς ο "Αη Βασίλης δεν άφινει παρά μόνο τα παιδιά των πλουσιών, και καταρανοίει κι' αυτός, όπως πολλοί άνθρωποι να φτωχά όρφανά.

Και ο καλός "Άγιος πήρε στο χέρι του το παλιό παπουτσάκι και το χάθηκε. Ένωσιες μία άπείρη συμπαίνια και τα μάτια του γέμυαν δάκρυα.

Καίτοι θα βάλη και σ' αυτόνοδ το παπουτσάκι... Και με τις σκέψεις αυτές το φτωχό παιδάκι άποκοιμήθηκε χαμογελώντας.

Ο "Αη Βασίλης κατέβηκε απ' το τζάκι. Είθε τα τρία παπουτσάκια και σκέφθηκε:

"Ωραία! νύια - ίσια τρία παιχνίδια μου άπομένουν άκόμα. Κανένα παιδάκι δεν θα μείνει άπόψε παραπονημένο. Βάξω κατάπιν από ένα πλουσιό, παιχνιδάκι στα τρία παπουτσάκια, χαμογελάει καθώς σιλογίζεται, τη χαρά των τριών παιδιών, όταν αύριο το πρωί θα ίδουν τα δώρα τους, και με τη σκέψη αυτή έτοιμάζεται να φύγη. Θα πάρη τώρα υπλά στον ούρανο να τη σπών και λó Χριστό πώς έξέτελεσε άποψε την διαταγή του και πώς όλα τα παιδάκια θα είναι εύτυχισμένα την ήμερα της Πρωτοχρονιάς. Την στιγμή όμως που έκινούσε, ο γρύλλος, εκεί στην άκρη του τζακιού άρχίζει έξαφνα το διαπεραστικό τραγούδι του.

Σαφηνισμένος ο "Αη Βασίλης γυρίζει το κεφάλι του και βλέπει τότε το... παλιό και μοναχικό παπουτσάκι. Στέκεται περίλυπος... Πώς δεν το άντελήφθη καθόλου; Και έσκόπευε να πη στο Χριστό πώς δεν άφησε κανένα παιδάκι παραπονημένο άπόψε! "Α, το καμένο το παρατεταμένο αυτό παπουτσάκι... Τι να κάνει τώρα που δεν είχε πιά κανένα παιχνίδι; Τι ν' άφήση στο φτωχό παιδί; Τό πρωί όταν έφυγη, έδεν θα έρη κανένα δώρο. Θα κυττάζη με παράπονο τα παιχνίδια των τριών πλουσιόπαιδων και θα νομίση πώς ο "Αη Βασίλης δεν άφινει παρά μόνο τα παιδιά των πλουσιών, και καταρανοίει κι' αυτός, όπως πολλοί άνθρωποι να φτωχά όρφανά.

Και ο καλός "Άγιος πήρε στο χέρι του το παλιό παπουτσάκι και το χάθηκε. Ένωσιες μία άπείρη συμπαίνια και τα μάτια του γέμυαν δάκρυα.

Καίτοι θα βάλη και σ' αυτόνοδ το παπουτσάκι... Και με τις σκέψεις αυτές το φτωχό παιδάκι άποκοιμήθηκε χαμογελώντας.

Ο "Αη Βασίλης κατέβηκε απ' το τζάκι. Είθε τα τρία παπουτσάκια και σκέφθηκε:

"Ωραία! νύια - ίσια τρία παιχνίδια μου άπομένουν άκόμα. Κανένα παιδάκι δεν θα μείνει άπόψε παραπονημένο. Βάξω κατάπιν από ένα πλουσιό, παιχνιδάκι στα τρία παπουτσάκια, χαμογελάει καθώς σιλογίζεται, τη χαρά των τριών παιδιών, όταν αύριο το πρωί θα ίδουν τα δώρα τους, και με τη σκέψη αυτή έτοιμάζεται να φύγη. Θα πάρη τώρα υπλά στον ούρανο να τη σπών και λó Χριστό πώς έξέτελεσε άποψε την διαταγή του και πώς όλα τα παιδάκια θα είναι εύτυχισμένα την ήμερα της Πρωτοχρονιάς. Την στιγμή όμως που έκινούσε, ο γρύλλος, εκεί στην άκρη του τζακιού άρχίζει έξαφνα το διαπεραστικό τραγούδι του.

Σαφηνισμένος ο "Αη Βασίλης γυρίζει το κεφάλι του και βλέπει τότε το... παλιό και μοναχικό παπουτσάκι. Στέκεται περίλυπος... Πώς δεν το άντελήφθη καθόλου; Και έσκόπευε να πη στο Χριστό πώς δεν άφησε κανένα παιδάκι παραπονημένο άπόψε! "Α, το καμένο το παρατεταμένο αυτό παπουτσάκι... Τι να κάνει τώρα που δεν είχε πιά κανένα παιχνίδι; Τι ν' άφήση στο φτωχό παιδί; Τό πρωί όταν έφυγη, έδεν θα έρη κανένα δώρο. Θα κυττάζη με παράπονο τα παιχνίδια των τριών πλουσιόπαιδων και θα νομίση πώς ο "Αη Βασίλης δεν άφινει παρά μόνο τα παιδιά των πλουσιών, και καταρανοίει κι' αυτός, όπως πολλοί άνθρωποι να φτωχά όρφανά.

Και ο καλός "Άγιος πήρε στο χέρι του το παλιό παπουτσάκι και το χάθηκε. Ένωσιες μία άπείρη συμπαίνια και τα μάτια του γέμυαν δάκρυα.

Καίτοι θα βάλη και σ' αυτόνοδ το παπουτσάκι... Και με τις σκέψεις αυτές το φτωχό παιδάκι άποκοιμήθηκε χαμογελώντας.

Ο "Αη Βασίλης κατέβηκε απ' το τζάκι. Είθε τα τρία παπουτσάκια και σκέφθηκε:

"Ωραία! νύια - ίσια τρία παιχνίδια μου άπομένουν άκόμα. Κανένα παιδάκι δεν θα μείνει άπόψε παραπονημένο. Βάξω κατάπιν από ένα πλουσιό, παιχνιδάκι στα τρία παπουτσάκια, χαμογελάει καθώς σιλογίζεται, τη χαρά των τριών παιδιών, όταν αύριο το πρωί θα ίδουν τα δώρα τους, και με τη σκέψη αυτή έτοιμάζεται να φύγη. Θα πάρη τώρα υπλά στον ούρανο να τη σπών και λó Χριστό πώς έξέτελεσε άποψε την διαταγή του και πώς όλα τα παιδάκια θα είναι εύτυχισμένα την ήμερα της Πρωτοχρονιάς. Την στιγμή όμως που έκινούσε, ο γρύλλος, εκεί στην άκρη του τζακιού άρχίζει έξαφνα το διαπεραστικό τραγούδι του.

Σαφηνισμένος ο "Αη Βασίλης γυρίζει το κεφάλι του και βλέπει τότε το... παλιό και μοναχικό παπουτσάκι. Στέκεται περίλυπος... Πώς δεν το άντελήφθη καθόλου; Και έσκόπευε να πη στο Χριστό πώς δεν άφησε κανένα παιδάκι παραπονημένο άπόψε! "Α, το καμένο το παρατεταμένο αυτό παπουτσάκι... Τι να κάνει τώρα που δεν είχε πιά κανένα παιχνίδι; Τι ν' άφήση στο φτωχό παιδί; Τό πρωί όταν έφυγη, έδεν θα έρη κανένα δώρο. Θα κυττάζη με παράπονο τα παιχνίδια των τριών πλουσιόπαιδων και θα νομίση πώς ο "Αη Βασίλης δεν άφινει παρά μόνο τα παιδιά των πλουσιών, και καταρανοίει κι' αυτός, όπως πολλοί άνθρωποι να φτωχά όρφανά.

Και ο καλός "Άγιος πήρε στο χέρι του το παλιό παπουτσάκι και το χάθηκε. Ένωσιες μία άπείρη συμπαίνια και τα μάτια του γέμυαν δάκρυα.

Καίτοι θα βάλη και σ' αυτόνοδ το παπουτσάκι... Και με τις σκέψεις αυτές το φτωχό παιδάκι άποκοιμήθηκε χαμογελώντας.

Ο "Αη Βασίλης κατέβηκε απ' το τζάκι. Είθε τα τρία παπουτσάκια και σκέφθηκε:

"Ωραία! νύια - ίσια τρία παιχνίδια μου άπομένουν άκόμα. Κανένα παιδάκι δεν θα μείνει άπόψε παραπονημένο. Βάξω κατάπιν από ένα πλουσιό, παιχνιδάκι στα τρία παπουτσάκια, χαμογελάει καθώς σιλογίζεται, τη χαρά των τριών παιδιών, όταν αύριο το πρωί θα ίδουν τα δώρα τους, και με τη σκέψη αυτή έτοιμάζεται να φύγη. Θα πάρη τώρα υπλά στον ούρανο να τη σπών και λó Χριστό πώς έξέτελεσε άποψε την διαταγή του και πώς όλα τα παιδάκια θα είναι εύτυχισμένα την ήμερα της Πρωτοχρονιάς. Την στιγμή όμως που έκινούσε, ο γρύλλος, εκεί στην άκρη του τζακιού άρχίζει έξαφνα το διαπεραστικό τραγούδι του.

Σαφηνισμένος ο "Αη Βασίλης γυρίζει το κεφάλι του και βλέπει τότε το... παλιό και μοναχικό παπουτσάκι. Στέκεται περίλυπος... Πώς δεν το άντελήφθη καθόλου; Και έσκόπευε να πη στο Χριστό πώς δεν άφησε κανένα παιδάκι παραπονημένο άπόψε! "Α, το καμένο το παρατεταμένο αυτό παπουτσάκι... Τι να κάνει τώρα που δεν είχε πιά κανένα παιχνίδι; Τι ν' άφήση στο φτωχό παιδί; Τό πρωί όταν έφυγη, έδεν θα έρη κανένα δώρο. Θα κυττάζη με παράπονο τα παιχνίδια των τριών πλουσιόπαιδων και θα νομίση πώς ο "Αη Βασίλης δεν άφινει παρά μόνο τα παιδιά των πλουσιών, και καταρανοίει κι' αυτός, όπως πολλοί άνθρωποι να φτωχά όρφανά.

Και ο καλός "Άγιος πήρε στο χέρι του το παλιό παπουτσάκι και το χάθηκε. Ένωσιες μία άπείρη συμπαίνια και τα μάτια του γέμυαν δάκρυα.

σαν δάκρυα. Τα δάκρυα αυτά έσταξαν μέσα στο παπουτσάκι. Και ο "Άγιος άγκατέλειψε για πρώτη φορά τη γη, γεμάτος θλίψη.

Η νύχτα ήταν πολύ κρύα. Τα δάκρυα του "Αγίου πάγωσαν μέσα στο παπουτσάκι και έτσι το φτωχό όρφανό παίρνοντας το το πρωί, είδε να λάμπουν μέσα κάτι μοναδικά πολυτίμα μαργαριτάρια που άποτέλεσαν το θάυροτερο και το πιο άκριβό Πρωτοχρονιατικό δώρο.

ΡΟΖΕ ΜΙΛΕ

Περίεργα έπιτύμβια

Δημοσιεύουμε κατωτέρω μερικά περίεργα έπιτύμβια που είναι χαραγμένα πάνω σε άγγλικούς τάφους.

"Ενθάδε κείται κάποιος, ο οποίος έχασε τη ζωή του γιατί δεν θέλησε να εορτάζη λίγα χρήματα ν' αγοράση γιατρικά. Θα έσκαζε όμως ο καμένος απ' την άργη που αν μάθαινε πόσα εορταζήταν για την κηδεία του.

"Μάρθα Μπλεβίτ άποθανούσα την 7ην Μαΐου 1861". Είχε παντρευτή στο τέλος έννα άντρα, εκ των οποίων το τελευταίο έπέζησε.

"Ρεβεκκά Ρόμπερ". Δέκα τώ Θεώ δεν με νοιάζει πιά για σπιτί. Έδώ δεν υπάρχει σκληρός σπιτονοικοκύρης για να πετήξω εμένα τη φτωχή νοίκάρισσα. Όποιος θέλει να άπαλαγή απ' τις φροντίδες του έννοικου των πληρωμών, πρέπει ν' άφρη να κατοικήσθ' αυτό το μέρος.

"Εντάθα κείται το σώμα του Ρόμπερτ Μούρ. Απέθανε απ' την πολυφρονία". Αν όμως άκούγε τη γυναικία του τη Σάρρα, θα πέθαινε σε άρεαία γερατιά.

"Εντάθα κείται ο καλός τού Θεού. Δέκα τώ Θεώ δεν με νοιάζει πιά για σπιτί. Έδώ δεν υπάρχει σκληρός σπιτονοικοκύρης για να πετήξω εμένα τη φτωχή νοίκάρισσα. Όποιος θέλει να άπαλαγή απ' τις φροντίδες του έννοικου των πληρωμών, πρέπει ν' άφρη να κατοικήσθ' αυτό το μέρος.

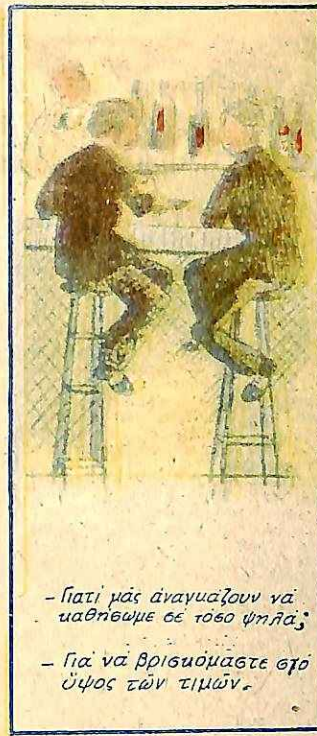

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

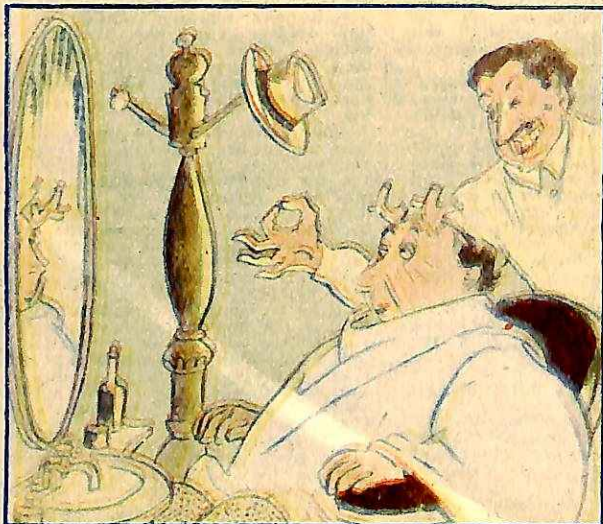
ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

-Μη επρώχνεις τόσο δυνατά, Άνδρέα.

- Γιατί μας αναγκάζουν να μαθησώμε σε τόσο ψηλά;

- Για να βριστούμαστε στο ύψος των τιμών.

- Πιστέψτε, κύριε, ότι εγώ δεν μπορώ να μάνω τίποτα γι' αυτό. Πρέπει να αποταθώ σε κανένα στενό οικογενειακό σας φίλο...

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ

Η ΜΗΤΕΡΑ - Γιατί γελάς Πέτρο;
Ο ΠΕΤΡΟΣ - Γιατί πλένεις για δεύτερη φορά το πύργο.

Ο ΜΑΝΙΩΔΗΣ ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΗΣ
Πώς τα μεταφέρει να συνεχίσει το παιχνίδι, όταν ακόμα βρισιέται μόνος στο σπίτι του!

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ
Υποθέτω πως δεν σας δίνω βάρος...